

J.W. GRISNIGT

DIE ELS TOCH

J. W. GRISNIGT

DIE ELS TOCH...

Tekeningen van A. D. Dekkers

4e druk

J. N. VOORHOEVE-DEN HAAG

Van J. W. Grisnigt verschenen eveneens

Moeders grote dochter, 7e druk

Toosje van Velden, 6e druk

LINEKE WEET NOG EEN SPREEKWOORD

„Lineke! . . . Hoor es! Heb je er nog aan gedacht?”

„Waar aan gedacht . . . Wat bedoel je?” vraagt Lineke enigszins verbaasd.

„Nou, je weet toch wel,” zegt Els van Nigtevegt een beetje ongeduldig, „van die spreekwoorden! Je zou toch thuis eens vragen?” . . .

„O, ja zeg! Dat is waar ook, 'k heb zo'n leuke!”

„Een beetje vlug dan,” dringt Els aan, „anders is de tijd om!”

Het is lesverwisselen en dan mogen ze even met elkaar praten. Een paar jongens moeten de kaart van Frankrijk ophangen voor de aardrijkskundeles.

Els duikt in haar schooltas en diept haar spreekwoordenschrift op. Reusachtig, als ze het spreekwoord van Lineke er bij schrijft, heeft ze er precies honderdveertig.

„Toe, Lineke!” en Els geeft haar een „porretje” in de rug.

„Zeg nu eens! Heb ik 'm nog niet?”

„O, nee, vast niet! En zo'n aardige, net een voor jou! Over een aap!”

„Apen!?” zegt Els verstoord, „en wat heeft dat met mij te maken?” Lineke wil haar zeker voor de mal houden. Net wat voor haar. Ze wil haar schrift alweer opbergen.

„Nee, niet wegdoen dat schrift! Moet je horen!” fluistert Lineke met een stralend gezicht verder. „Het is: „Al draagt een aap een gouden ring, hij is en blijft een lelijk ding!”

„Hé? wát zeg je nou? . . . „Al knaagt een raap aan een gouden ding? Zie je wel, je houdt me voor de mal!”

„Je luistert niet goed. Hoor dan.” En Lineke zegt nu langzaam woord voor woord: „Al - draagt - een - aap - een - gouden - ring, hij - is - en - blijft - een - lelijk - ding.”

„En,” vraagt ze, „is dat er nu niet precies één voor jou? Jij bent toch zo graag in het dierenpark in de weer? 'k Zag je een poesje

geleden – ja, je weet wel wanneer – zélf nog in een apenhok staan.”

Daar klinkt het bekende waarschuwende tikje van mijnheer op de lessenaar.

Lineke hoort het en ze gaat nu rechtop in haar bank zitten. Maar terwijl denkt ze nog aan die grappige geschiedenis van het apenhok. Ze was op 'n middag met haar moeder naar het dierenpark gegaan en toen ze bij de apenhokken kwamen, wie had ze daar in één van de hokken gezien? Els, haar schoolvriendin!

Wat hadden ze gelachen!

Els in het hok en Lineke er buiten. Els had Lineke bedreigd met de slang, waarmee ze de hokken aan het schoonspuiten was. „Pas maar op, meisje! Anders zal ik jou eens even schoon spuiten!” had ze lachend gezegd.

Lineke had Els daarna nog vaak geplaagd: „Leuk, hè, als de dierenoppasser je vriendje is, dan mag je in het apenhok zitten!”

Els kon dat wel hebben van Lineke. Ze trok zich er niets van aan. Het is heel prettig om op vrije middagen met mijnheer Haverveen het park rond te gaan. Dan mag ze helpen bij het voederen van de dieren en een héél enkele keer wel eens een apenhok schoon spuiten, zoals toen tot groot vermaak van Lineke.

Terwijl Lineke al lang kaarsrecht zit, schrijft Els nog gauw het spreekwoord op, waarmee Lineke haar spreekwoordschat verrijkt heeft. Als ze bij de woorden... „een gouden ring” is gekomen, houdt ze even op met schrijven en tuurt voor zich uit.

Ze denkt ineens aan Cheffie. In gedachten ziet ze die grote aap uit het park. Ze noemen hem „Cheffie”. Wat hebben ze vaak pret om hem gehad. Een poosje geleden ook, met dat spiegeltje. Als een deftige dame spiegelde hij zich er in. Stel je voor, dat hij eens een gouden ring had! Ze moet er ineens luid om lachen.

Els is helemaal vergeten, dat ze in de klas zit en heeft er ook geen erg in, dat mijnheer maar geduldig achter de lessenaar staat te wachten.

Luiders dan gewoonlijk klinkt mijnheers stem nu:

„Els van Nigtevegt! Wat is er met jou aan de hand?”

Els is intussen tot de werkelijkheid teruggekeerd.

„O, wee!” denkt ze. „Als mijnheer je naam zo voluit, met nadruk zegt, dan is het mis!”

Met een hoogrode kleur van schrik en spanning zit ze nu stokstijf in de bank.

Ze durft niet op te kijken wat zal er gaan gebeuren?

Ze begrijpt wel, dat mijnheer allesbehalve in zijn humeur is.

„Nu, Els, ik vroeg, wat er aan de hand is. Geef antwoord!” zegt mijnheer op tamelijk strenge toon.

„Ja... eh... Ja mijnheer... ik... ja... ik wilde nog even wat opschrijven!” Ziezo, dat is er alvast uit.

„O, zo?”, zegt mijnheer dan met nadruk. „Nog even wat opschrijven? Dat is zeker wel iets bijzonders? Je hebt zo’n pret! Laat ons er dan allemaal maar van mee genieten. Vertel maar eens!”

O, wee... wat nu te beginnen?

Lineke probeert onder de bank door Els met haar voet te bereiken. Deze krijgt opeens een minder zachte aanhaling van Lineke's voet tegen haar been.

Maar Els heeft gelukkig nu zoveel tegenwoordigheid van geest, dat ze geen „au” roept.

Ze begrijpt wel: Lineke geeft haar een sein: „Pas op, hoor, niet vertellen!”

Nee, ze zal haar mond over die aap wel dichthouden.

„Nu,” herhaalt mijnheer ongeduldig, „wat viel er op te schrijven?”

Els vermant zich. „O, mijnheer, heus, niets bijzonders, het was een spreekwoord, en ik verstond het eerst verkeerd!”

„O, zo? een spreekwoord? Het was dan toch zeker niet: „Sprekken is zilver, maar zwijgen is goud?”

We zullen er echter om twaalf uur wel eens verder over praten. Nu wil ik wel eens zien, of je net zoveel pret hebt, als ik jou de aardrijkskunde-les overhoor. Kom maar eens voor de klas!”

„Och, och, ook dat nog! Wat een ongeluksdag!” zucht Els zachtjes in zichzelf.

Terwijl ze met lome schreden naar voren gaat, flitst het in enkele ogenblikken door haar gedachten: „Moeder had vanmorgen wel weer gelijk!”

Werktuigelijk neemt ze de kaartenstok in handen en ze hoort maar half, wat mijnheer vraagt. Ze is met haar gedachten thuis. Vanmorgen voor schooltijd bleek weer op het laatste nippertje, dat ze vergeten was haar aardrijkskunde-les te leren. Echt vergeten, want ze heeft helemaal geen hekel aan aardrijkskunde.

Ze hoort weer, wat moeder zei, voor ze naar school ging. „Dat gaat verkeerd, Els! Je hoofd zit de laatste dagen alleen vol met spreekwoorden en je vergeet daardoor alle andere dingen. Ik vind dat verzamelen van spreekwoorden ook wel aardig... Vader en ik hebben er ook aan meegedaan. Maar jij maakt van elke liefhebberij een „bevlieging”. Kort geleden leek het wel, alsof er niets anders voor je bestond dan sigarenbandjes... En na een paar weken? Waar vond ik ze? Die eerst voor jou zo „kostbare” bandjes slingerden rond in een hoek van je kamertje. Liefhebber-

rijen moeten geen bevliegingen worden.”

Els laat de aanwijsstok intussen over de kaart glijden. Ze weet zelf niet waarheen. Als in een droom hoort ze mijnheer zeggen: „Duinkerken, Le Havre, Mont-Blanc.”

Opeens wordt ze als het ware wakker geschud. Een luid gelach klinkt door het lokaal.

„Zo meisje,” zegt mijnheer, als het gelach enigszins bedaard is. „Er schijnen geweldige aardverschuivingen in Frankrijk plaats gevonden te hebben. De Mont-Blanc is maar even naar de Pyreneeën verhuisd, en Le Havre heeft de zonnige Zuidkust – de Rivièra – boven het Kanaal verkozen. Verbazend interessant, maar wat mankeert jou eigenlijk vandaag? Waar zit je met je gedachten? Anders maak je met aardrijkskunde toch heus een behoorlijk figuur. Thuis zeker je atlas helemaal niet open gehad?”

„Ja, mijnheer . . . eh . . . ik bedoel, nee mijnheer!” stottert Els.

„Nu, alles goed en wel,” vervolgt mijnheer, „ik begrijp wel, er is nog iets aan de hand! Want al kijk jij de aardrijkskunde-les thuis niet na, dan kan je van de bespreking op school wel zoveel weten, dat Le Havre niet aan de Middellandse Zee ligt, en de Mont-Blanc niet in de Pyreneeën. En nu nog eens: Wat is er aan de hand?”

De klas zit in spanning. Zo'n voorval is wel eens een aardige onderbreking, als mijnheer maar niet al te erg uit zijn humeur raakt.

„O, Els,” denkt ze, „als je nu je mond maar houdt!”

Els slikt eens. Ze verzamelt al haar moed en ze probeert zo vlot mogelijk te antwoorden.

„Ja, mijnheer, ik heb mijn les thuis niet nagezien, heus waar, ik ben het vergeten . . . dat komt, eh . . . en mijn moeder zei ook al . . .”

Maar dan kan ze niet meer verder en ze hoeft ook niets meer te zeggen.

Mijnheer is nu echt boos, hij neemt de kaartenstok uit haar handen en zegt: „Naar je plaats nu, en hou verder je mond dicht. Die praatjes van jou vullen geen gaatjes! Na twaalf uur spreken wij elkaar nog wel eens nader!”

Opgelucht dat dit alvast voorbij is, maar toch ook nog erg be-
teuterd, gaat Els naar haar plaats terug.

Nauwelijks zit ze weer in de bank, of Lineke moet haar neus
snuiten. Jan van Veen zal het Els eens verbeteren voor de klas.
„Le Havre, Mont-Blanc, Marseille,” noemt mijnheer weer, en de
kaartenstok laat Jan geen enkele keer in de verkeerde richting
glijden.

Lineke draait zich intussen, terwijl ze haar neus hevig snuit, een
eindje om en zegt dan haastig tegen Els: „Fijn Els, weer een spreek-
woord! Onthouden hoor! „Praatjes vullen geen gaatjes!”

Maar Els heeft nu toch werkelijk geen zin om pret te maken. Ze
vindt het heel vervelend, dat het zó gegaan is. Niet direkt, omdat
ze bang is voor straf, maar omdat ze voelt dat ze het voor vandaag
verknoeid heeft.

„Waarom heb ik toch weer niet opgelet? En waarom heb ik weer
aan niets anders gedacht dan aan spreekwoorden?”

Zo beschuldigt ze zich zelf en nog veel meer gedachten vliegen
haar door het hoofd, als ze na schooltijd alleen in het lokaal is
achtergebleven.

„Weg ook die acht voor aardrijkskunde op je rapport!” flitst het
door haar hoofd.

„Het is al zo gauw de tijd van het kerstrapport en nu zo'n slechte
beurt. Dat kon wel eens een vijf worden! Is dát even érg! En,”
zo peinst ze even verder: „Nog een nadeel ook! Want voor elke
acht krijg je een kwartje, heeft vader beloofd, voor een zeven een
dubbeltje. Maar voor elke vijf mag je een kwartje terug betalen.
En dat voor aardrijkskunde, waarvoor je met glans een acht kunt
halen . . .”

Mijnheer komt binnen.

„Zo, Els, kom nu maar eens hier!”

Met een benepen gezicht gaat Els naar de lessenaar.

„Ga maar hier zitten in de voorste bank en vertel nu eens wat er
aan de hand was, en waardoor jij vanmorgen zo verward was!”

Aan de toon van mijnheers stem hoort Els, dat hij niet meer zo
erg boos is. Het geeft haar moed. Wat haperend begint ze nog,

maar dan toch steeds gemakkelijker vertelt ze:

„Ja, mijnheer, ik zoek spreekwoorden, en . . . die schrijf ik dan in een schrift. Lineke zou thuis ook eens naar spreekwoorden vragen voor me. En vanmorgen na de rekenles, voor we met aardrijkskunde begonnen, weet u wel . . . ?”

„Ja, of ik dat weet,” valt mijnheer haar in de rede. „Maar ga maar verder.”

„Toen vroeg ik haar vlug even, of ze er nog een wist dat nog niet in mijn schrift stond. Ja . . . en ze had er een . . .”

Haar stem stukt weer.

„Nu, verder?” vraagt mijnheer.

„Ja, en toen ze het zei, moest ik een beetje lachen . . .”

„Zo? Een beetje? Het was me anders een schaterlach die de mensen buiten konden horen,” vindt mijnheer. „Wat was het dan wel voor spreekwoord?”

„O, mijnheer, eigenlijk helemaal niet erg. Het was van een aap, die een gouden ring draagt. En toen dacht ik ineens aan Cheffie, die grote aap in het park, die doet toch altijd al zo mal. Ik dacht: als die eens met een gouden ring pronkte!”

Ze heeft het maar ineens helemaal verteld, want ze vindt nu toch zelf ook dat mijnheer het best mag weten.

„Ja, ja,” zegt mijnheer na een ogenblik, „meisjes giechelen nu eenmaal vaak wat ál te gauw; maar in school kan ik zoiets niet toelaten, hoor, Els.”

Er wordt op de deur geklopt.

Daar is iemand om mijnheer te spreken.

„O”, zegt mijnheer dan, „Els, jij kan nu vertrekken, maar vanmiddag na vier uur overhoor ik jou de aardrijkskunde-les nog eens. Je straf moet je hebben, al is het nu niet dadelijk! Je moet maar denken: „Wat in het vat zit, verzuurt niet.” Dat is ook nog een spreekwoord.” „Ja, mijnheer.”

„Dag Els van Nigtevegt!”

„Dag mijnheer.”

„Die Els toch!” zegt mijnheer zachtjes tegen zichzelf, terwijl hij Els nakijkt, en er speelt een lach om zijn mond.

Buiten staat Lineke op Els te wachten.

„Ha, Els!” roept ze blij verrast. „Ben je daar al? En hoe is het afgelopen?”

„O, goed hoor! Mijnheer was niet eens zo èrg boos. Vanmiddag na schooltijd overheert hij me nog eens de aardrijkskunde-les. En ik heb nog een spreekwoord ook van mijnheer!”

„Ja, dat zál wel!” lacht Lineke ongelovig.

„Eerlijk waar, ik weet het nog ook. Het is: „Wat in het vat zit, verzuurt niet!”

„Nee maar zeg, dan ben je er toch even reuze goed van afgekomen!” lacht Lineke blij, en ze gaat verder: „Kom dan nu maar gauw mee! Als we hard lopen zijn de anderen misschien ook nog wel bij de zandbergen!”

Maar nee, daar heeft Els nu toch geen zin meer in.

„'k Moet m'n aardrijkskunde ook nog nazien, hoor, Lineke, ik ga nu erg vlug naar huis! De kortste weg neem ik, hier de hoek om. Dáág!”

En Els loopt op een drafje de eerstvolgende zijlaan in.

Lineke kijkt haar verbaasd na. Daar begrijpt ze niets van. Zo laat is het toch nog niet! Ze heeft geweldig geboft, haast geen straf en nog een spreekwoord toe!

En Els is anders toch altijd „haantje de voorste” om naar de zandbergen te gaan. Lineke haalt haar schouders nog eens op. Nee, ze begrijpt vandaag niets van haar vriendin, die anders altijd vol grappen en plannen zit.

Een eindje verder gaat Els wat langzamer lopen.

„Nee hoor,” zegt ze dan tegen zichzelf, „nu zeker ook nog met een paar baggerschoenen thuisgekomen!”

Het is anders wel fijn langs de vaart de laatste tijd. Er wordt een brug gemaakt en er liggen nu van die hoge zand- en kleibergen... In hun verbeelding zijn ze dan soms echte bergbeklimmers! Het is dan wel eens een hele toer om een top te bereiken en een waagstuk om van de ene top naar een andere te springen. Joelend glijden ze dan, of trekken ze elkaar naar beneden. Dan denken ze niet aan baggerschoenen. Maar o wee, als

ze thuishkomen!

Een poosje geleden, toen het ook zulk slecht weer was, heeft moeder nog hoofdschuddend de schoenen bekeken. „Els! Els!” heeft moeder toen gezegd, „zijn dát je nieuwe schoenen van enkele weken geleden?” ...

Daaraan moet Els nu denken en ze wil moeder nu toch heus geen verdriet aandoen en daarom gaat ze ditmaal rechtdoor naar huis.

SNEEUWPRET

„Toe, Els, wordt toch wakker! Het is tijd.”

Moeder schudt Els eens heen en weer.

„Hè . . . nee, nee,” knort Els, en ze draait zich nog eens om in haar warme holletje.

O, dat opstaan 's morgens in de winter . . . hu! Wat is dat toch iedere dag weer moeilijk!

's Zomers vindt ze het een pretje, maar nu . . . „Hè moe, nog eventjes?” vleit ze.

Moeder neemt de kleine tweejarige Joke en zet die bij Els op bed. Het kleine ding wringt zich gauw bij Els onder de dekens.

„Esje, Esje, kom, wakker worden!” babbelt ze in haar kindertaaltje. „Esje zingen voor Joke, zingen van varkentje.” En Els zingt luidkeels het lied van het spaarvarken, dat ze op school heeft geleerd: „Ik ben een varkentje maar ik ben van steen. Ik lust geen knolletje, ik lust geen peen!” . . .

Dat is nog eens een middeltje om wakker te worden. Wanneer die kleine schat komt, is Els altijd direct klaar wakker. Ze houdt ook zoveel van die robbedoes.

„Ja hoor, kleine snoes, Els zal voor jou zingen!”, zegt ze direct. Moeder komt nog eens om een hoekje kijken.

„Zo, Els, ben je wakker? 'k Zou maar niet langer in je warme holletje blijven. Sta maar vlug op, want . . . nee, ik zeg verder niets.”

Moeder schuift het gordijn open en gaat dan vlug naar beneden om de boterhammen klaar te maken.

„Hè, toe moeder, zegt u het nou?” roept Els moeder nog na.

Maar moeder is intussen al beneden.

Els kijkt eens in de richting van het raam. „Het is nog donker. De zon slaapt ook nog,” denkt ze. Maar? Ziet ze het goed? Daar in het licht van de lantaarn voor het huis? Ze wrijft haar ogen nog eens goed uit.

Is het waar? Dwarrelen daar witte vlokken?

Ze vliegt overeind en met één grote sprong staat ze voor het raam.

„Ha, fijn!” juicht ze, „sneeuw, sneeuw!”

Uit de grauwe lucht vallen witte vlokken, al maar door.

Een dikke, witte deken ligt al over de grauwe, donkere aarde van gisteren gespreid. Zijn dat in de laan dezelfde bomen, die er gisteren zo dor en doods stonden?

Alle takken zijn bedekt; het lijkt wel, of ze omwoeld zijn met watten. En de sneeuwvlokken dwarrelen maar. Ze zitten elkaar achterna. Ze plakken tegen de ruiten.

Els pakt Joke op. „Kijk eens, sneeuw!”, zegt ze.

Joke wil de vlokjes pakken, die tegen de ruiten plakken.

„Suiker, Esje, allemaal suiker!” kraait ze van plezier.

Zo iets heeft ze nog nooit gezien.

Maar Els blijft niet voor het raam kijken, ze krijgt haast en zegt tegen Joke: „Els gaat zich nu vlug wassen en aankleden, hoor! Want Els gaat vroeg naar school. Ja, dan gaat Els sneeuwballen en glijden en . . . sleetje rijden!”

Terwijl moeder beneden nog bezig is de boterhammen klaar te maken en thee te zetten, is Els al beneden. Ze is veel vlugger klaar dan anders. Wie kan er nu ook nog langzaam aan doen, als het sneeuwt?

„Zo Els, ben je daar al? Dat is even vlug gegaan vanmorgen. Fijn hoor!” zegt moeder opgewekt. „Nu maar vlug je boterhammen eten, dan kun je vóór schooltijd nog eens heerlijk genieten. Maar door al je vreugde over de sneeuw ben je vanmorgen toch wel iets vergeten?”

„Vergeten? Nee, moe, 'k heb me gewassen en m'n tanden ook nog geborsteld!”

„En je morgengebed, Els?”

„O, ja, dat ben ik helemaal vergeten,” zegt ze.

Ja, moeder kent haar Els wel. Ze weet best, dat Els het niet met opzet nalaat om te bidden, maar het is toch heel verkeerd om het te vergeten.

„Hoor eens, Els,” zegt moeder dan ook, „niet één liefhebberij, of het nu sneeuwpret, of spreekwoorden verzamelen, of wat dan ook betreft, mag je zo in beslag nemen, dat je het allerbelangrijkste vergeet.”

Ja, Els vindt het nu zelf ook wel erg, dat ze zó uit bed gesprongen is en nergens anders meer aan gedacht heeft, dan aan sneeuw.

Met kleine Joke zegt ze nu bij moeder haar morgengebedje. Joke kan de laatste woordjes van iedere regel al meezeggen. Een half uurtje later stapt Els naar buiten. Behalve haar schooltas, slingert ook de boodschappenmand aan haar arm. Ze zal voor moeder om twaalf uur aardappelen en groente meebrengen. Ze wonen een eindje buiten de stad en Els brengt vaak boodschappen mee. Dat doet ze wel graag voor moeder. Maar ze vindt het nu toch wat lastig om ook nog de boodschappenmand mee te nemen. „Weet je wat? Onderweg kom ik langs de groentewinkel,” denkt ze bij zichzelf. „Als ik daar langs kom, geef ik voor schooltijd alvast de mand af en haal die om twaalf uur op met de aardappelen en groente.”

Ja, dat zal ze doen!

Ha! heerlijk is het buiten. Ze zakt met haar kaplaarzen fijn diep in de sneeuw. Ze vindt het heerlijk om juist die plaatsen op te zoeken, waar ze het diepst in de sneeuw weg kan zakken. Leuk zó, om in de goot langs het trottoir te lopen, daar ligt de sneeuw het hoogst.

Er is nog weinig gelopen. Ze kan precies zien, waar zij haar voeten gezet heeft in de sneeuw. Het sneeuwt nog steeds. De vlokken plakken op haar neus, ze komen in haar ogen. Leuk vindt ze dat wel.

Ze gaat gauw Lineke ophalen. En dan zien ze onderweg naar school vanzelf de andere vriendinnen.

Bij school is een groot plein. Ze mogen er wel sneeuwballen, want er is daar geen gevaar, dat zij ruiten zullen ingooien. Het wordt een reuze pret! Ze joelen en juichen. Met de jongens leveren de meisjes een sneeuwballen gevecht. De kogels vliegen over en weer. Voor de afwisseling wassen ze elkaar ook eens . . .

Veel te vroeg naar hun zin wordt er een einde aan de pret gemaakt. De schoolbel luidt. Met frisse, blozende gezichten en verwarde haren gaan ze de school binnen.

Het duurt wel wat langer dan gewoonlijk voor het rustig is in het lokaal en mijnheer beginnen kan.

Gelukkig neemt hij het deze morgen niet zó nauw als anders, en zijn ze er niet één-twee-drie bij, als het na het eerste tikje op de lessenaar niet direct rustig is.

Het valt ook niet mee, om vanmorgen sommen te maken. Hoe kan je nu goed denken bij een som over een wielrijder, die vijftig kilometer per uur fietst, en acht uur over de afstand van A naar B doet?

Hè, waarom wil die mijnheer van dat rekenboekje nu precies weten, hoe lang een auto over die weg zou doen?

Els' ogen dwalen onwillekeurig onder de rekenles naar buiten. Het sneeuwt nog!

„Laat het maar sneeuwen, hoor!” denkt ze. Maar dan ziet ze de som weer staan.

„Die weg is dus acht keer vijftien is honderdtwintig lang. Sjonge, als je die weg nou met de sneeuw moest fietsen, dat zou niet meevallen! Hoe lang zou je er dan wel over doen? Voor een auto valt het nu ook niet mee, hoor!” peinst ze verder. „Als de wegen glad worden met de sneeuw, zal een auto ook wel geen tachtig kilometer rijden, zoals in dit boekje staat.”

Els' gedachten dwalen steeds verder af. Ze kijkt weer naar buiten. Het sneeuwt niet meer zó hard. De lucht wordt helderder.

„Hè, als de sneeuw nu maar niet wegdooit!” denkt ze.

„Els van Nigtevegt,” klinkt ineens mijnheers stem door het lokaal.

„Hoever ben jij al met je sommen?”

O wee, ze zit weer te dromen. Mijnheer heeft er erg in.

„O . . . eh . . . ik? Aan de som van die auto, mijnheer. Die is bijna af! Honderdzwintig kilometer is die weg. Maar ik weet nog niet, hoe lang die auto er over doet.”

„Dat vraag ik je nu niet, Els, en werk jij nu maar door, want ik weet nog niet, hoe lang jij anders over die sommen moet doen!”

Gelukkig! Twaalf uur! Wat heeft die morgen lang geduurd. Els is er nog aardig doorgerold, al had ze niet al haar sommen af. Mijnheer heeft met die sneeuw maar een oogje dichtgedaan en het gaat bovendien naar de kerstvakantie. Nog twee dagen, dan krijgen ze het kerstrapport.

Het sneeuwt niet meer. De lucht is helder blauw. Toch smelt de sneeuw niet weg, want het vries.

Els steekt haar neus eens in de lucht en zegt tegen Lineke: „Zouden we ijs krijgen? 't Kon best eens! Zou dat even fijn zijn in de kerstvakantie?”

„Nou, zeg! Dan gaan we schaatsenrijden hè, op de vaart,” zegt Lineke, opgetogen.

De vaart . . .

Als Lineke dat zegt, krijgt Els ineens een plan.

„Weet je wat, zeg? Laten we nu langs de vaart gaan, Lineke! Het zal er nu reuze leuk zijn op die bergen daar met de sneeuw!”

„Ja, dat doen we!”

„Hé zeg! horen jullie eens!” roepen ze aan de anderen, die al aan het baantje glijden zijn.

„Gaan jullie mee naar de vaart?”

„Ja, ja, dat doen we!” roepen Marjo, Anneke, Co en nog meer meisjes. Het wordt een hele club.

Ze hollen, zo hard ze maar kunnen, door de besneeuwde straten. Langs de vaart is het nu ook prachtig. Aan de overkant ligt het wijde, witte land, zo ver je maar zien kunt. Els is er even stil van. Maar dan roept één van de meisjes plotseling: „Doen, wie het eerst boven op die berg is?”

„Ja, ja,” juichen ze.

En dan wordt het een klauterpartij van je-welste! Moeilijk gaat het soms. Hun voeten glijden telkens uit. Maar ze komen er toch! Natuurlijk. Ze vallen ook wel eens en ze trekken eens aan elkaars kleren. Maar het geeft immers toch niet als ze vallen, ze rollen zacht in de sneeuw. Wit bestoven komen ze aan de top. Dan moeten ze even uitblazen.

„Moet je horen! We noemen deze berg de Mont-Blanc!”

„Ja, en dan zijn we echte bergbeklimmers,” roept een ander.

Els raakt hoe langer hoe meer in vuur.

„Weet je wat?” zegt ze. „Vanmiddag breng ik een lang, sterk touw mee. Dan binden we ons daarmee aan elkaar vast, en dan klauteren we als echte bergbeklimmers naar boven, en proberen van de éne top naar een andere te springen. Zoiets heb ik wel eens gezien op een plaatje!”

„Ja, ja, dat kan prachtig worden!”, juichen de anderen.

„Maar nu glijden we vlug naar beneden, anders wordt het te laat,” zegt Lineke.

Naar beneden gaat het heel vlug. Onder aan de berg rollen ze over en door elkaar. Als ze weer op hun beide benen staan, schudden ze de sneeuw van zich af.

„Ha,” lacht Els, „we lijken wel op een poedel, die uit het water komt. Die schudt het water van zich af, net als wij nu de sneeuw!” Dan gaan ze gauw naar huis. Een paar meisjes moeten al vlug rechtsaf. Lineke en Els moeten een andere richting uit.

„Denk je om het touw, vanmiddag?”, roept er een Els nog na.

„Ja, natuurlijk! Dacht je, dat ik dat vergat?”

Vanzelfsprekend komt Els wat later dan gewoonlijk thuis. Moeder vindt dat nu niet zó erg.

„O, moe, hoor eens!” begint Els dadelijk bij het binnenkomen.

„Het was zó fijn, en we zijn naar de „Mont-Blanc” geweest. Het was moeilijk om er boven op te komen, hoor! Telkens gleed je terug, of ze trokken je weer een eindje naar beneden.”

„Reusachtig, zeg. Maar waar is die „Mont-Blanc”?”, probeert moeder Els' woordenstroom te onderbreken.

Els let er niet op. Ze ratelt aan één stuk door.

„Ja, en dan moet u horen! Toen we naar beneden gingen, o, toen rolden we over en door elkaar. En weet u wat we vanmiddag doen? Dan neem ik . . .”

„Ja, maar . . .” valt moeder haar nu weer in de rede, terwijl ze verbaasd rondkijkt: „Zeg Els, waar is de groentemand?”

„Oóóh!”, zegt Els, ineens heel verschrikt, „vergeten, helemaal vergeten!”

Een ogenblik staat ze nog zwijgend, beteuterd . . . haar boven-tanden in de onderlip gedrukt. Ze kijkt zó ongelukkig, dat moeder haast nog medelijden met haar krijgt.

Maar Els weet opeens weer raad.

„Weet u wat,” zegt ze, „dan breng ik de boodschappen vanmiddag uit school mee.”

„Nee,” zegt moeder dan beslist. „Dat gaat niet! Het eten kan dan niet op tijd klaar zijn, als vader thuiskomt.”

„O, weet u wat?” zegt Els dan – want ze is heus wel gewillig:

„Ik ga nu heel gauw, dan zal ik hard hollen. Ik kan het wel in vijf minuten lopen. Wat moest ik ook alweer hebben?”

„Twee kilo aardappelen en een kilo spruiten. En heb je het geld nog wel?” vraagt moeder.

Els voelt in haar zak.

O ja, het geld zit er nog, ze heeft gelukkig diepe zakken.

„Het is nog een geluk,” vindt moeder, „dat je je portemonnee met dat rollen in de sneeuw niet verloren hebt!”

Els loopt intussen de keuken al uit.

„Denk er aan,” roept moeder haar nog na: „Twee kilo aardappelen en één kilo spruiten!”

Maar Els hoort moeder al niet meer, ze is al buiten. Ze draaft . . . en werkelijk is ze in een zeer korte tijd met de gevulde groentemand terug.

Hijgend vertelt ze aan moeder, dat ze nog niet eens één keertje gevallen is en dat met de gladheid.

Moeder kijkt eens in de mand, en dan naar Els. Verbaasd vraagt ze dan: „Wat heb je nou? Wat een grote zak spruiten en zo'n beetje aardappelen. Wat heb je gehaald?”

„Wel, twee kilo spruiten en één kilo aardappelen! Dat zei u toch?” zegt Els, op haar beurt verwonderd.

„Dan zullen we vanavond maar spruitjes eten met aardappelen, in plaats van aardappelen met spruitjes!”, merkt moeder op.

Nu begrijpt Els, hoe dom ze geweest is. Ze slaat haar hand voor de mond.

„Zal ik nog weer even terug gaan en omruilen,” zegt ze vlug.

„'t Kan best. 't Is maar een kippeneindje naar de groenteboer!”

„Nee,” zegt moeder beslist.

„Dat gaat niet meer, Els. 'k Zal wel eens zien, hoe ik daar vanmiddag een mouw aan zal passen. Misschien kan ik dat varkentje nog wel wassen.”

Terwijl Els haar mantel uittrekt en in de gang gaat ophangen, moppert moeder nog: „'t Is me anders wat moois! O, o, die Els toch.”

Als Els weer binnenkomt, zegt ze: „Als er sneeuw in de lucht

zit, heb ik wel eens een koude rug. Dat is lastig. Maar als er sneeuw in jouw hoofd zit, is dat ook lastig. Daar komen rare dingen van!”

BERGBEKLIMMEN

Na het eten is Els in de schuur aan het rommelen. Ze zoekt een touw. Ha, daar vindt ze een prachtig lang, dik en stevig touw. Ze gaat er mee naar moeder en vraagt: „Dat mag ik wel een poosje gebruiken, hè moe?”

„Waarvoor moet jij dat gebruiken?” vraagt moeder verwonderd. „Dat heb ik toch gezegd, moe. We gaan naar de „Mont-Blanc”, weet u wel? En dan zijn we echte bergbeklimmers en die hebben een touw nodig, om elkaar op te trekken.”

Moeder lacht maar eens om haar drukke Els, voor wie er nu weer niets anders bestaat dan sneeuw.

„Ik mag het toch, hè moe?” dringt Els aan.

„Ja, dat touw kun je wel gebruiken, maar,” raadt moeder aan, „héél voorzichtig hoor! Niet al te veel wild spelen, anders gebeuren er misschien nog rare dingen.”

„O, nee hoor, moe, ik ben toch altijd voorzichtig!”

En Els draaft al weg, met de bos touw onder haar arm.

Ze is nog maar net op het nippertje bij de school. De deur is nog open.

„Geen wonder, dat ik laat ben,” denkt ze, „eerst die boodschappen en dan nog dat zoeken naar een touw.”

Mijnheer staat bij de deur.

„Zo, Els, nog maar net op tijd. En wat betekent dat touw? Wat heb je nu toch weer in je hoofd, kind?”

„O, mijnheer, wij gaan om vier uur naar de „Mont-Blanc”. We zijn bergbeklimmers.”

„De Mont-Blanc?” vraagt mijnheer eerst verbaasd, maar dan begint hij te lachen.

„Zo, Els,” zegt hij, „is die weer eens aan het verschuiven gegaan? En is hij nu zelfs buiten Frankrijk terecht gekomen? Dan moet ik er toch ook nodig eens heen. Maar zet die „Mont-Blanc” nu nog even uit je hoofd, vanmiddag. Eerst je gedachten nog eens bij de

les, hoor! Verbeeld je, als je die tocht om vier uur zou moeten uitstellen!"

Maar dat is gelukkig niet nodig.

Mijnheer ziet ook die middag wel eens wat door de vingers. De sneeuwpret maakt de hoofden nu eenmaal op hol, ze kunnen onmogelijk rustig zijn.

Mijnheer gunt z'n klas ook wel de pret.

Morgen begint de kerstvakantie, dan kunnen ze helemaal naar hartelust genieten.

Om vier uur behoeft niet één van hen na te blijven.

Een hele club meisjes gaat naar de „Mont-Blanc". Els heel gewichtig met de bos touw onder haar arm, vóórop! Aan de voet van de berg gekomen, bindt ze, met behulp van anderen, het touw om haar middel. Een flinke afstand moet er tussen blijven, en dan met een lus moet het touw om Lineke heen. Zo krijgen ze allemaal een beurt, Annelies, Marjo, Wil... Ze zijn wel met z'n tienen.

„Ja, wacht even,” roept Annelies terug, „daar staat een oude boom, daar kan ik wel een tak afbreken.”

Ze wil er gelijk heen rennen, maar vergeet dat ze aan elkaar vastgebonden zitten. Een paar stappen gaan goed, dan glijdt ze uit en de anderen rollen lachend en schreeuwend in de sneeuw. Ze hebben doller pret.

„Hoor es,” zegt Els tenslotte, „zo gaat het niet. Vlug een stok, anders komen we nooit boven op de berg. Het wordt straks donker ook.”

„Ja zeg,” roept Lineke, „dan zouden we niet meer terug kunnen. Dan moeten we nog in de sneeuw overnachten want ik zie geen berghut.”

Even daarna lijkt het toch heus wel ernst. Els gaat met een gewichtig gezicht voorop. Ze plant haar stok telkens stevig in de sneeuw en doet dan weer een flinke stap voorwaarts. Zo nu en dan kijkt ze eens om. Ja, het gaat prachtig, ze volgen allemaal.

„Nou niet meer rollen, hoor!” waarschuwt ze nog eens, „want anders wordt het te laat.”

Gelukkig is het door de witte sneeuw niet zo gauw donker. Als gids en leidster staat Els als eerste stralend op de top. Dan begint ze aan het touw te trekken.

„k Zal je een handje helpen, Lineke,” roept ze, en ze hijst haar vriendin naar boven. Zo krijgt ieder een beurt, en allen bereiken veilig de top.

„Nu even als echte bergbeklimmers uitblazen,” oppert Annelies.

„Nee hoor!” vinden de anderen, „in vliegende vaart naar beneden.”

„Maak dan eerst het touw los,” vindt Joke.

Zo gebeurt het. Ze lopen, rollen en glijden de „Mont-Blanc” af en komen allemaal weer veilig op de begane grond terug.

„Morgen doen we het weer, hè?”

„Ja, en dan proberen we ook eens met een grote sprong van de ene bergtop op een andere te komen.”

„Els, denk om je touw,” zo klinken verschillende stemmen door elkaar.

„Naar huis nu, hoor!” zegt Els. „Tot morgen. Dààg.”

„Dààg!” roepen de anderen vrolijk terug.

„Dus je denkt om het touw, hè?” roept Annelies haar nog eens na, als ze met Lineke samen naar huis gaat.

„En óf! Dacht je nou, dat ik dat nog zou kunnen vergeten?”

DAT HAD ELS NIET VERWACHT!

Het is de laatste schooldag voor de kerstvakantie. Een fijne dag. 's Morgens vertelt mijnheer de kerstgeschiedenis en zingen ze de kerstliederen. Sommige meisjes declameren kerstgedichten. Tegen het einde van de morgen bespreekt mijnheer de rapporten en deelt ze daarna uit. Els zit in spanning. Eindelijk is ze aan de beurt.

„Nu Els!” zegt mijnheer, „je kunt tevreden zijn, en ik ben het ook. Nu ja, er is wel één vijf bij. Dat staat nu niet bepaald fraai. Toch heb ik het idee, dat je die wegwerkt voor een volgend rapport. Met een beetje goede wil kan je dat best.”

„Eén vijf. O ja, natuurlijk voor aardrijkskunde,” flitst het gelijk door Els' gedachten.

„Nu ja, als de rest dan maar goed is,” zegt ze half luid, terwijl ze haar rapport in handen krijgt.

Haar ogen vliegen langs de cijfers.

„Nee maar,” roept ze, „is dat even wat! Een negen voor bijbelse geschiedenis.”

„Hé, hé, wat zachter Els, je bent niet alleen in de klas!” waarschuwt mijnheer.

„Ja, dat is waar ook,” en ze telt zachtjes verder: „Eén, twee, drie, vier, vijf achten! Nee maar, voor aardrijkskunde nog een acht. Maar dan heeft mijnheer vast die slechte beurt „van toen” niet meegeteld. Dat is toch aardig van hem. En dan nog één, twee, drie, vier, oh . . . wel vijf zevens. Niet één zes. En die vijf, nee maar, die is voor gymnastiek.”

Daar begrijpt ze eigenlijk niets van. Doet ze dat dan zó slecht? En de oefeningen aan de ringen dan? Ze zeggen allemaal, dat ze die zo goed kan.

Moet je Joke Pluim zien, die lijkt wel een stokvis aan de ringen.

„Zeg, Joke,” roept ze ineens, al zit Joke twee rijen ver, „wat heb jij voor gym?”

„Zes,” roept die terug.

„Nou nog mooier! En ik maar een vijf. Maar het kan me eigenlijk niet schelen ook,” zegt ze er dan zachtjes achter.

Ze telt eens op: „Vijf achten, dat is vijf keer één kwartje, en vijf zevens, dat is vijf keer één dubbeltje; dat is samen al één gulden vijf en zeventig. En wat zou ze voor die negen van bijbelse geschiedenis krijgen? En zouden vader en moeder voor die vijf nog een kwartje aftrekken? Wie weet, voor „gym” misschien wel niet. Enfin, het is een prachtig rapport en die vijf zal haar stemming niet bederven.”

Vrolijk gaat ze om twaalf uur naar huis. Moeder krijgt haast geen tijd om Els' rapport rustig te bekijken.

„Wat krijg ik er voor, moeder? En wat trekt u voor die vijf af?” Terwijl pakt ze kleine Joke en danst met haar rond.

„Els mooi rapport, Joke. Ja, Els is er blij mee.”

„Ikke ook rapport hebben, ook mooi,” zegt Joke.

„Ja hoor, jij krijgt een tien voor lief zijn van Els, hé?” belooft ze haar zusje.

„Nu, Els,” zegt moeder rustig, „ik vind het ook een mooi rapport, die vijf is wel jammer. Na de vakantie maar goed opletten bij gymnastiek, dat is van belang.”

„Ja, maar,” zegt Els dan minder vrolijk, „ik snap er niks van. Joke Pluim heeft een zes voor „gym”. Die is zo stijf als een lat. Aan de ringen is ze net een stokvis. Iedereen zegt . . .”

„Ho, ho,” sust moeder, „een beetje kalm aan. Vanavond praten we nog wel eens verder met vader over je rapport.”

Nu, als moeder zegt kalm aan, dan is het maar beter om je mond te houden, weet Els, en daarom gaat ze ook maar stilletjes een poosje de kamer uit.

De middag op school is helemaal gauw om. Ze moeten wat opruimen, en dan vertelt mijnheer nog een prachtig kerstverhaal en zingen ze nog een poosje. Tot slot een „vroegertje” toe.

Mijnheer dankt er in het bijzonder de Here voor, dat Hij hen in het afgelopen jaar allen bewaard heeft. Hij bidt of de Here ook allen in de vakantie wil bewaren voor ongelukken. Maar boven-

al vraagt hij, of de Here hun allen een ècht kerstfeest, wil schenken.

Vrolijk en blij trekt Els dadelijk na schooltijd met haar vriendinnen naar de „Mont-Blanc”.

Ze redeneren druk over de vakantie, de bergbeklimming en over nog veel meer. Het lijkt wel het gekwetter van een troep spreuwen, al die drukke meisjesstemmen door elkaar.

„Het wordt reusachtig fijn vanmiddag, hoor,” roept Lineke, als ze bij hun sneeuwgebergte aankomen. „De sneeuw is harder dan gisteren, we zakken er niet zo diep in.”

„Ja, maar gladder ook,” waarschuwt Joke Pluim. „We moeten oppassen voor uitglijden!”

„’t Is nu juist fijn,” roept Els, die vanmiddag een overmoedige bui heeft. „Hoe gevaarlijker de tocht, hoe mooier.”

Evenals gisteren begint nu de bergtocht. Het gaat goed. Als er iemand eens terugglijdt, wordt ze door een ander aan het touw vastgehouden en opgetrokken.

Els zal het eerste eens een sprong wagen van een der bergtoppen naar een andere.

’t Gaat prachtig! Ze zet daarna haar stok heel stevig in de grond en maakt het touw om haar middel los en bindt dat aan de stok vast.

„Ik zal de stok en het touw stevig vasthouden. Als je valt is het niet erg,” roept ze.

Het valt voor Lineke niet mee. Zij is veel dikker dan Els, en niet zo lenig. Maar . . . ze waagt het, en werkelijk, het gaat.

Els vangt haar op.

„Reusachtig, zeg! Een tien voor die sprong. Dat is nog eens wat anders dan die vijf van mij voor „gym”.

Zó krijgen de anderen ook een beurt. Nu ja, er valt wel eens iemand, die komt dan wat lager tussen twee toppen in de sneeuw terecht. Maar met gejuich wordt ze aan het touw weer opgetrokken.

„Zo hoog zijn we gisteren niet geweest,” zegt Els trots.

„Nou, dat hebben we toch maar prachtig gedaan!” vindt Wil.

„Hoe hoog zouden we hier nu wel zijn?” vraagt Marjo.

„Nou, de „Mont-Blanc” is toch hoger dan vierduizend meter! Dat hebben we op school geleerd. We zijn haast bovenaan, dus ik denk, dat we hier wel ongeveer op vierduizend meter hoogte zijn!”, zegt Annelies heel gewichtig.

„En ik denk,” zegt Joke al even gewichtig, „dat onze „Mont-Blanc” niet hoger is dan zes of zeven meter.”

„Nu, ja, vierduizend meter of zes meter, dat scheelt niet zo veel!”, lacht Els. „Zo nauwkeurig rekenen we nu niet. Weet je wat? We gaan zo, met het touw om ons middel, op een drafje naar beneden.”

„Nee,” zegt Joke Plum, die toch altijd wat voorzichtiger is, „dat is te gevaarlijk.”

„Hè, gevaarlijk, durf je soms niet?”, plaagt Els.

„Ik durf best, hoor. Maar ik doe het niet op een draf,” zegt Joke met nadruk.

Lineke komt haar te hulp. „Dat vind ik ook,” zegt ze. „We moeten gewoon voorzichtig naar beneden gaan. Els, wij voorop, en dan komen wij weer achter je aan. Net zoals we naar boven zijn geklommen.”

„Ja, want ik heb wel eens gelezen, dat als je van een bergtop naar beneden moet, het nog moeilijker gaat, dan er tegenop te klimmen,” voegt Annelies er nog aan toe.

„Nou, dat zal dan wel,” zegt Els een beetje verstoord. „Jij kunt het weten.”

Zij staat intussen op een kleine afstand en iets lager dan de anderen. Die staan nog in een kringetje op de top.

Dan komt er opeens een plannetje in Els' gedachten. Ze wil toch een grapje maken en de anderen onverwachts laten rollen.

Ze doet weer een paar stappen naar boven, zodat de afstand tussen Lineke en haar wat kleiner wordt. Dan haalt ze het touw nog wat aan, dat staat nu strak gespannen. Het is het werk van enkele seconden, en de anderen, die nog druk staan te praten over de vraag, hoe ze naar beneden zullen gaan, hebben er geen erg in. Dan rukt Els plotseling stevig aan het touw, maar ditmaal zonder te waarschuwen.

Lineke, die hier helemaal niet op bedacht is, tuimelt plotseling voorover, de tamelijk steile kant af.

Els zelf wordt door Lineke meegetrokken en al de anderen ook. Ze tuimelen op en over Lineke heen.

Enkelen lachen, anderen gillen.

Maar Lineke lacht niet.

„Au, oh . . . au!” kreunt ze zacht.

Die meisjes boven op haar, dat is wel een vracht, maar dat is niet het ergste. Haar been . . .

Ze gaan weer staan. Lineke, als laatste, probeert het ook.

„Au,” kreunt ze dan weer. Ze kan niet.

De anderen komen om haar heen staan.

„Is het erg?” vragen ze.

„Flink zijn,” denkt Lineke. Ze zet haar tanden op elkaar.

„Niets laten merken,” zegt ze tegen zichzelf, „dat is maar kinderachtig.”

Els is geschrokken, maar ze laat het niet merken.

„Wat is er, Lineke?” vraagt ze heel gewoon, „Hoe kwam dat eigenlijk?”

„Hoe dat kwam?”, zegt Joke Pluim haar na, „dat zal jij niet weten! Jij trok aan het touw en je zei het niet.”

„Ja, ja,” roepen ook de anderen, „jij trok, Els.”

„O, nee, maar nou nog mooier,” verweert Els zich. Ze probeert

heel gewoon te doen en houdt zich zelfs kwaad, omdat ze haar de schuld geven.

„Ik trekken? Nee, jullie duwden! Dat is wat anders.”

Els ziet wel, dat er iets ergs met Lineke gebeurd is.

Allerlei gedachten vliegen door haar hoofd.

„Wat zullen daarvan de gevolgen zijn?”

Maar ze zullen niet weten, dat het háár schuld is. Dan maar de zaak omdraaien en de anderen de schuld geven.

„Dat is gemeen,” roept er één.

„Niet waar,” roept weer een ander.

Het wordt een heel geharrewar.

Intussen ligt Lineke nog in de sneeuw.

Ze heeft nog eens geprobeerd om op te staan. Maar ó, die rechtervoet, die „in de klem” heeft gezeten. Die voet doet zo’n pijn, en haar ene knie kan ze ook niet buigen.

„Weet je wat,” zegt Annelies nu kordaat, „met ruzie maken komen we er niet. We zullen proberen om Lineke in het midden te nemen. Kóm, probeer maar eens op te staan, Lineke. Els, pak jij haar bij de ene arm, dan neem ik haar bij de andere.”

Els, inwendig bevend – maar dat laat ze niet merken – en met een hoogrode kleur, pakt Lineke dan bij een arm.

„Kom, ouwetje,” probeert Annelies nog met een grapje, als zij Lineke bij de andere arm pakt.

Maar Lineke kan heus niet lachen. Als ze probeert om op haar rechtervoet te gaan staan, kreunt ze weer.

„Hoor eens,” zegt Annelies, „het gaat zo niet. We moeten de zaak anders aanpakken. Lineke moet op een slee.”

„Ja, ja, natuurlijk op een slee,” stemmen de anderen in.

„Maar die hebben we niet,” zegt Joke.

„Nee, niet hier,” zegt Annelies. „Maar een paar meisjes moeten naar dat huis daar, aan het begin van de vaart en om een slee vragen.”

Joke Pluim en Marjo maken vlug het touw los, dat nog steeds om hun middel is gebonden en gaan, zo vlug als ze maar kunnen, het laatste gedeelte van de „berghelling” af.

Els, die anders gewoonlijk de leiding heeft, laat die nu aan Annelies over. Ze staat bij Lineke. O, ze vindt het zó erg. Ze weet zelf niet, hoe ze zich nu eigenlijk houden moet.

Het ene ogenblik zegt ze tegen zichzelf: „Akelig kind. Wáárom deed je zo raar?”

Een volgend ogenblik probeert ze zich zelf weer te verontschuldigen: „Je deed het toch maar voor een grapje, en niet om pijn te doen.”

En terwijl probeert ze nog weer heel gewoon aan Lineke te vragen: „Gaaf het al wat over?”

Joke en Marjo zijn vlug terug, met een slee. Daarop moet nu Lineke worden gezet. Dat gaat!

„Voorzichtig naar beneden nu,” commandeert Annelies.

„We gaan niet recht naar beneden, maar een beetje schuin. Dan zal ik achteruit lopen en de slee tegenhouden. En jij, Els, moet mij vasthouden en goed vooruit kijken. De anderen lopen aan weerskanten van de slee en passen op, dat de slee niet kantelt.”

Ze doen precies, wat Annelies zegt, en het gaat werkelijk goed. Ze komen veilig beneden.

Nu naar Lineke's huis.

„Wat zal je moeder wel zeggen?” vraagt er een.

„Zou ze schrikken?”, weer een ander.

Maar dat valt wel mee. Lineke's moeder heeft er eerst niet eens erg in, als ze haar dochtertje op een slee ziet zitten, dat er een ongeluk is gebeurd.

Annelies vertelt met enkele woorden, wat er gebeurd is.

Lineke hinkt tussen haar moeder en Annelies naar binnen.

Ze kan onmogelijk op haar rechtersvoet staan.

ELS PIEKERT

Els gaat alleen naar huis. Ze voelt zich niet prettig gestemd. Is dat nu het slot van al de pret?

De overige meisjes moeten de andere kant uit.

Els kijkt eens om. Ze ziet het stel vriendinnen gearmd en druk pratend weggaan.

„Ze hebben het natuurlijk over mij,” zegt ze tegen zichzelf. En het hamert maar door haar hoofd: „Jouw schuld, jouw schuld.” Ze vraagt zichzelf ook telkens af: „Zou Lineke's voet gebroken zijn? Misschien wel.”

Dan probeert ze weer zichzelf gerust te stellen: „Het kan nog wel meevallen,” denkt ze.

Minder vrolijk dan vanmorgen komt Els thuis. Het is niet vroeg meer. Vader is zelfs al thuis.

„Zo, Els,” zegt moeder, „ben je daar. En fijn vakantie, hè? Kleed je maar vlug uit, vader is binnen en laat maar gauw je rapport zien.”

O ja, dat is waar ook, haar rapport. Els raakt weer in vuur voor zichzelf en Lineke geraakt daardoor weer op de achtergrond.

Vader is ook vol lof over het rapport. Nog vóór zijn oog op de vijf voor gymnastiek is gevallen, begint Els alweer haar verdediging.

„Die vijf, pa, is niet goed! De anderen zeggen het ook; ik doe het heus wel goed.”

Maar dan komt moeder: „Hoor eens, Els,” zegt deze, „nu moet jij eens kalm luisteren. 'k Geloof wel, dat ik weet, hoe jij aan die vijf komt. Jij handelt niet snel als . . .”

„Niet snel handelen, ik ben toch geen koopman!” valt Els in de rede.

„En jij behoort iemand niet in de rede te vallen, Els! Dat weet je wel,” vermaant vader.

Els kijkt even wat sip.

Moeder gaat rustig verder: „Je begrijpt wel, Els wat ik bedoel. Wanneer ik zeg: „Els, haal eens even melk in de keuken,” dan ga jij eerst rustig door met iets, waarmee je bezig bent. Pas, als het jou schikt, sta je op, om te doen wat je gevraagd werd. Zoiets gebeurt nogal eens. Op gymnastiekles is het van groot belang dat je goed luistert en snel handelt.”

„Juist,” zegt vader, „en niet alleen bij gymnastiek, maar ook als je groter wordt. Dan kan je ook niet treuzelen en alleen als het je zelf schikt, iets doen.”

Ja, dat begrijpt Els nu wel en ze zwijgt daarom ook maar verder. „Toch,” zo zegt vader, „ben ik over je rapport overigens best tevreden, hoor. Vooral over die negen voor bijbelse geschiedenis. En als je nu voortaan ook goed denkt aan wat moeder zoëven zei, dan komt het met die vijf voor gymnastiek ook wel in orde. Die verandert nog wel eens in een zes of zeven, met een beetje goede wil.”

's Avonds, als Els in bed ligt, kan ze niet direct slapen. Alle gebeurtenissen van de dag komen weer in haar gedachten.

„Hoe zou het met Lineke zijn? Niet aan denken nu,” zegt ze tegen zichzelf. Maar toch, dat nare gebons in haar hoofd en de gedachte: „Het was jouw schuld, Els,” kan ze maar niet verjagen. Het duurt lang eer ze inslaapt.

Zodra ze de andere morgen wakker wordt, is het eerste wat ze denkt: „Hoe zou het met Lineke zijn?”

O, ze zou dadelijk wel naar haar toe willen gaan. Maar dat durft ze toch niet. Ze staat nog vlugger op dan wanneer het geen vakantie is. Ze neemt zich voor moeder vandaag eens flink te helpen, dan moet je vanzelf aan wat anders denken.

„Het zal ook best zo erg niet zijn met Lineke, anders zouden we er al wat van gehoord hebben,” probeert ze zichzelf gerust te stellen.

Moeder kijkt verbaasd, als ze Els al vóór acht uur gekleed en wel beneden ziet komen. En dat op een vakantiedag.

Els doet gewild vrolijk. Ze speelt, lacht en praat met kleine Joke. Voor moeder is ze buitengewoon hulpvaardig. Ze neemt vlug de

tafel af, stoft de kamer, doet boodschappen en alles zo vlug, als ze maar kan. Dan gaat ze met kleine Joke sleeën. Die vindt dat heerlijk. „Esj kantie,” babbelt ze in haar kindertaaltje, „ikke ook kantie, hè Esj?”

En als Els zo druk in de weer is, dan is dat onrustige gevoel ook wel een poosje weg.

„Nu,” zegt moeder 's avonds tegen vader, „ik heb vandaag een eerste klas hulp in de huishouding gehad. Als ik Els vandaag een rapport moest geven, zou dat klinken als een klok. Allemaal tien en een zoen van de juffrouw toe!”

Gelijk pakt moeder Els en geeft haar een zoen, die klinkt als een klok.

„Ja,” zegt moeder nog lachend, „dat komt er van als je vlug handelt. Dat heb je vandaag wel gedaan, en dan krijg je hoge cijfers, dat zie je.”

En toch is Els lang niet echt blij, omdat van binnen dat stemmetje steeds weer zegt: „Dat was gisteren niet goed van je, en je loog nog ook.”

O, wat is het toch moeilijk om te doen alsof je blij bent. Moeilijk was het ook, toen moeder vandaag zei: „Els, je hebt me al zo flink geholpen, ga nu maar eens een poosje naar Lineke, dan kunnen jullie samen fijn gaan sleeën.”

„Nee, vandaag maar niet,” heeft ze haastig geantwoord, „Lineke had gisteren een beetje pijn aan haar voet, ze zal misschien vandaag wel binnen blijven.”

Ze had toen maar vlug gemaakt, dat ze uit moeders omgeving vandaan kwam. Moeder zou soms nog eens verder vragen.

Ja, Lineke zou vandaag zeker wel binnen blijven, en morgen en overmorgen ook nog wel.

Dat kan Els nog niet precies weten.

Lineke's moeder had bij de thuiskomst van haar dochttertje al gauw gezien, dat het geen aanstellerij van Lineke was, toen deze over haar voet klaagde. En toen Lineke's vader thuis kwam, was hij direkt naar de dokter gegaan.

O, wat deed het pijn, toen die Lineke's been onder handen nam.

Ze zette haar tanden wel op elkaar, maar kreunde toch: „au, óó, au!”

„Nu,” had de dokter tegen vader gezegd, „het valt niet tegen. Gebroken is het niet, maar sleetje rijden en glijden, nee meisje, daar komt de eerste dagen niets van. De voet is gekneusd en de knie ook wat bezeerd. Je moet een weekje blijven zitten. 'k Zal er een stevig verband om doen, en dan kom ik na een paar dagen wel weer eens kijken.”

Ja, Lineke's moeder had wel vermoed, dat Lineke een poosje met haar voet zou moeten blijven zitten. Maar zij had ook nog verder gedacht: „Over enkele dagen zal het kerstfeest zijn. Moet Lineke dan al die dagen binnen blijven? Zal Lineke dan ook niet naar de kerstfeestviering van de zondagsschool kunnen?”

Toen moeder de dokter uitliet, praatte ze hierover in de gang. „Dokter,” zei ze, „als we haar nu eens naar de kerk laten brengen, met een auto bijvoorbeeld. Zou ze dan niet naar het kerstfeest kunnen?”

De dokter had even nagedacht, maar toen heel beslist gezegd: „Nee, mevrouw, dat moet u niet doen. De kinderen zijn op zo'n avond niet altijd even kalm. Ze maken zo gauw een onvoorzichtige beweging en dat zou voor uw dochttertje heel verkeerd zijn. U moet haar rustig thuis laten.”

Van dit alles weet Els, wanneer ze die zaterdagavond naar bed gaat, nog niets af. En Lineke zelf weet ook nog niet, wat de dokter in de gang tegen moeder gezegd heeft:

Els valt die avond niet dadelijk in slaap. Ze ligt te piekeren. Al heeft ze moeder die dag nog zo flink geholpen en al heeft ze nog zo lief met kleine Joke gespeeld, dit alles kan het onrustige gevoel van binnen niet wegnemen.

„Had ik niet naar Lineke moeten gaan, vandaag?”, denkt ze telkens weer. Onrustig woelt ze in haar slaap en ze droomt van heel hoge sneeuwbergen, waarvan Lineke in duizelingwekkende vaart naar beneden tuimelt. Een hele club meisjes vliegt op haar af en ze bijten haar toe: „Els, dat doe jij! Dat is jouw schuld!”

ZONDAG VOOR KERSTFEEST

Zondagmorgen wordt Els met hoofdpijn wakker. Moeder merkt het wel. Els ziet er betrokken uit.

„Heb je iets?” vraagt moeder bezorgd.

„O, nee hoor moe,” probeert Els vrolijk te zeggen. „k Heb helemaal niks.”

Ze gaat als gewoonlijk naar de kerk. Haar ogen zoeken daar dadelijk naar Lineke.

„O, nee, ze is er niet. Zou het dan toch erg met haar zijn?” Ze draait onrustig heen en weer op haar plaats en luistert helemaal niet aandachtig naar de dominee.

De dominee preekt op deze zondag voor kerstfeest over de herders, die naar Bethlehem gingen. Als uit de verte hoort zij de tekst: „En ze gingen met haast, en vonden Maria en Jozef en het Kindeke.”

Dominee vergeet in zijn preek de jongeren niet. Dat doet hij nooit. Els is met haar gedachten afgedwaald. Onwillekeurig gaan haar ogen telkens weer in de richting van Lineke's plaats.

„Jouw schuld, dat haar plaats leeg is,” denkt ze.

Plotseling moet Els wel luisteren naar dominee.

„Ja, meisjes en jongens,” zegt deze, „morgen is het kerstfeest. Fijn, zeggen sommigen misschien, daarom hebben we kerstvakantie. Maar kerstfeest moet ook voor jullie een hogere betekenis hebben. Jullie kunnen ook nooit echt kerstfeest vieren, wanneer je niet, evenals de herders, gaat naar Bethlehem om het Kindeke te aanbidden. En wat deden die herders? Zeiden ze: „Ik ga naar Bethlehem?” Nee, ze zeiden: „Laat *ons* dan heengaan naar Bethlehem.”

Zo moeten jullie ook doen. Je vriendjes en vriendinnetjes opwekken om met elkaar naar de kerk te gaan, om echt kerstfeest, dat is het feest van het Kind in de kribbe, te vieren.”

„Je vriendinnen, daar heb je het,” denkt Els. „Ze hebben aan

mij allemaal een hekel. En naar Lineke gaan? Hoe kan dat nou? Wat zullen haar moeder en vader wel zeggen?"

Thuis, na kerktijd, vraagt moeder: „Els, was Lineke in de kerk? Je zei toch gisteren, dat ze gevallen was."

„Ik heb haar, geloof ik, niet gezien," antwoordt Els haastig. Ze buigt zich wat dieper over haar boek en doet alsof ze aandachtig leest. Maar ze leest niet. Ze voelt, dat ze een kleur krijgt.

„Dan moet je er toch eens heen gaan, hoor," zegt moeder.

„Ja, dat vind ik ook," voegt vader er aan toe. „Het is toch je beste schoolvriendin."

Els geeft geen antwoord. Ze slaat werktuigelijk een blad om, en terwijl ze over haar boek gebogen zit, overweegt ze eens, wat het beste zou zijn: thuis hoofdpijn voorwenden en niet naar Lineke gaan, óf maar net doen, alsof er vrijdag niets gebeurd is en vanmiddag heel gewoon naar Lineke gaan.

„Ik wil toch ook wel eens weten," zegt ze in zichzelf, „hoe het nu eigenlijk met haar is. En als ik gewoon doe, dan valt het misschien wel mee."

Eindelijk besluit ze: „Ik zal het maar wagen!"

En zo gaat Els 's middags naar Lineke's huis.

Onderweg bedenkt ze nog eens, wat ze zeggen zal en hoe ze beginnen moet.

„Héél gewoon doen," zegt ze tegen zichzelf.

Lineke zit voor het raam. Ze ziet Els aankomen.

„Daar komt Els, moe!" roept ze, en moeder gaat vlug naar de deur.

„Zo Els," klinkt het vriendelijk, „ik vind het aardig, dat je naar Lineke komt kijken. Kom maar gauw binnen, want het is koud."

En als ze nog maar nauwelijks haar neus om het hoekje van de kamerdeur gestoken heeft, begroet Lineke haar uitbundig: „Ha, Els, leuk zeg, dat je er bent."

Els zelf schrikt wel even, als ze Lineke in een gemakkelijke stoel ziet zitten, met haar rechterbeen uitgestrekt op een andere stoel. Maar Lineke gaat vrolijk door: „Hoe vind je het, zeg, dat ik zo oudedamesachtig in een gemakkelijke stoel zit?"

„Is het erg met je been?” probeert Els dan nuchter te vragen.

„O, nee hoor. 't Valt best mee, als ik maar stil zit.”

„Weet je nu eigenlijk goed, hoe het gekomen is, Els?” vraagt Lineke's moeder: „Was Lineke niet wat wild?”

„Nee, mevrouw, helemaal niet,” antwoordt Els haastig. „Maar verder” . . . komt er enigszins aarzelend achter.

„Maar moeder, we weten geen van allen, hoe het eigenlijk kwam. Ja, ik keek om, dat heb ik toch gezegd, en toen duikelde ik ineens. Misschien uitgegleden of zo.”

Lineke's moeder gaat hier niet op in.

„Gelukkig,” denkt Els.

„In ieder geval mogen we wel dankbaar zijn, dat het nog zo is afgelopen. Lineke had ook in het ziekenhuis terecht kunnen komen,” zegt 'Lineke's vader. Maar verder wordt over het het ongeluk zelf niet meer gesproken.

Lineke praat met Els nog over de pret, die ze gehad hebben.

„Als het nu nog maar een poosje blijft vriezen,” zegt ze. „Als m'n been dan beter is, gaan we samen schaatsen, hè Els? Dat hadden we al afgesproken.”

Els knapt helemaal op van dit bezoek. Is dat even meegevallen! Onder het praten door denkt ze: „Maar goed, dat ik gegaan ben.” Els weet nu, dat ze hier helemaal niet boos op haar zijn en er zelfs geen idee van hebben, dat zij de schuld er van is. En als dat been over een paar dagen weer beter is, is het toch eigenlijk ook zo erg weer niet. Toch moet ze wel iets goed maken, dat voelt ze. Er komt een mooi plannetje in haar gedachten. Voor ze weggaat zegt ze: „Mevrouw, als het nu overmogen kerstfeest is van de zondagsschool, dan kan Lineke zeker nog niet lopen naar de kerk? Zal ik haar dan met de slee halen. Ja?”

„Jammer voor Lineke, dat Els dat nu vraagt,” denkt Lineke's moeder, maar ze begrijpt de goede bedoeling. Voor Lineke zelf betekent het weer een teleurstelling.

„Hoor eens, Els, het is erg vriendelijk van je, maar het is voor Lineke niet goed. Wanneer ze heel rustig blijft zitten, is het waar-schijnlijk wel gauw beter. Eén verkeerde beweging in de drukte

van een kerstfeestviering zou heel verkeerd voor haar kunnen zijn.”
Ja, dat begrijpt Els wel, maar ze is nu toch wel wat teleurgesteld.
Ze vindt het héél erg.

Lineke's moeder bemerkt het wel. Ze ziet ook Lineke's gezichtje nu weer wat betrekken. Dan zegt ze bemoedigend: „Wij hebben wel een plannetje, hè Lineke? Thuis kunnen we ook wel een goed kerstfeest hebben. Er zijn nog veel meer kinderen, die niet naar een kerstfeestviering kunnen gaan en ernstiger ziek zijn. We moeten heus nog dankbaar zijn. En Els, je komt nog maar eens gauw hoor. Dat vindt Lineke ook prettig.”

DE KERSTFEESTVIERING

Op tweede kerstdag gaat Els 's avonds naar de kerstfeestviering. Ze vindt het heerlijk. Nu behoort ze bij de groten. Vorig jaar was ze nog 's middags bij de kleineren.

Nu mag ze 's avonds in 't donker naar de kerk. Wat zal het daar mooi zijn, als al die koperen lampen branden. En dan vanavond laat weer, door die donkere straten naar huis met moeder. Ja, dat moeder vanavond meegaat, vindt Els ook zo fijn.

Zij is in een blijde stemming.

Zondag na haar bezoek aan Lineke is ze opgewekt thuis gekomen. Nu ja, het kwam wel weer eens even in haar gedachten: „Toch wel jammer voor Lineke.” Maar Els zou heus Els van Nigtevegt niet geweest zijn, als ze daar lang over was blijven tobben. Lineke's been zou wel weer beter worden; dat Lineke de kerstfeestviering misliep, was wel jammer, maar haar moeder zou dat wel op een of andere manier vergoeden.

Ja, Els ging weer in haar dingen op. Ze speelde en zong weer met kleine Joke; ze was blij, alsof er niets gebeurd was. Na het kerstfeest, zo heeft ze zich voorgenomen, zal ze ook weer gauw naar Lineke gaan. Ze zal goed luisteren naar de vertellingen en die dan bij Lineke navertellen.

In het begin is het wat roezemoezig in de kerk door al die gonzende kinderstemmen. De kinderen draaien op hun stoel of in de bank om te kijken waar moeder of vader zit. Maar als de dominee op de preekstoel komt, is het stil. En als hij de kerstgeschiedenis gaat vertellen luistert Els van het begin tot het eind.

Ja, ze heeft niet voor niets een negen voor bijbelse geschiedenis op haar rapport. Ze hoort altijd graag uit de Bijbel vertellen. Ook wanneer vader thuis uit de Bijbel leest, luistert ze goed. Wanneer ze iets niet begrijpt, zegt ze het, en vader probeert het haar dan duidelijk te maken.

Dominee vertelt nu ook prachtig en zo begrijpelijk.

„Luister eens,” zegt hij. „Jullie meisjes en jongens denken in de eerste plaats meestal aan jezelf, aan wat je zelf graag wil. Wij, grote mensen ook, hoor! Maar nu leert God ons, ook door het geven van Zijn Zoon, dat dit anders moet worden. En wil dit bij ons veranderen, dan moeten we eerst naar Bethlehem gaan. Dan wordt het ook pas echt kerstfeest. Je zult misschien wel denken: Ja, maar wij kunnen toch niet naar Bethlehem gaan? Dat konden de herders wel doen, maar voor ons is het toch veel te ver. En toch kunnen wij dat allen, grote mensen en kinderen. Hoe dan? Wel, door te bidden. Als jullie vanavond thuis komen en voor je slapen gaat, bij je bedje knielt, dan is dat gaan naar Bethlehem, zoals de herders in de velden van Efratha ook naar de Here Jezus gingen. Dan mag je Hem vragen om vergeving van al je verkeerde dingen, die je deed, en ook vragen om een nieuw hart. Dan doen jullie hetzelfde als de herders, die knielden voor het Kindeke in de kribbe; dan pas kan je echt gelukkige mensen worden. Stel dit niet uit! Zeg, evenals de herders „Laat ons dan heengaan naar Bethlehem.”

Na de bijbelvertelling zingen ze:

„Komt laat ons gaan nu kind'ren,
Naar Bethlehem's bekende stal,
En luisteren wat het Kind der kribbe,
Met nadruk tot ons zeggen zal.”

Bij de vertelling, die dan volgt, is het muisstil in de kerk. Een mijnheer vertelt van een Joods meisje, dat, als door een wonder, van de Here Jezus hoorde vertellen. Ze wilde meer van Hem weten. Maar wat bezorgde haar dat veel moeite en verdriet, toen men dit bij haar thuis merkte. Van die Jezus van Nazareth mocht Hetty, zo heette het meisje, niets weten. Toch hield ze vol en stilletjes vertelde ze haar zieke broertje van de Here Jezus. Zo was dat kleine Jodinnetje een discipelin van de Here Jezus. Zij ging ook andere Joodse kinderen vertellen van de Messias, waarop zij nog altijd wachtten, maar die al geboren was in de stal van Bethlehem.

Aan het einde van de kerstfeestviering krijgt elk kind een pakje.

Ze weten al wat er in zit: een boek en een zakje met fruit. Het is al laat geworden en daarom zegt mijnheer: „Jullie moeten nu vlug met je ouders naar huis gaan en dan thuis de pakjes maar open maken.”

Wanneer Els uitkijkt naar moeder, om met haar naar huis te gaan, komt mijnheer naar haar toe.

„Els, Lineke Bakker is toch jouw vriendin, hè? Wil jij dit pakje dan bij haar brengen?”

„O ja, mijnheer, ik ga morgen naar haar toe.”

„Dat is best hoor. Want vanavond is het er wel wat laat voor.”

Vol goede voornemens en beste bedoelingen gaat Els naar huis. Ze zal morgen gauw naar Lineke gaan en haar ook van het kerstfeest vertellen. Ze weet nog o zoveel van de kerstgeschiedenis van dominee en het verhaal van mijnheer. Onderweg komen Els en nog enkele meisjes, die dezelfde richting heen moeten als zij, wat achteraan. Moeder en een paar dames lopen al wat vooruit. Ze zijn in druk gesprek, en Els met de meisjes eveneens.

„Zeg, weet jij al wat voor een boek je hebt?” vraagt een meisje.
„Nee, ik nog niet, ik heb nog niet gekeken.”

„Laten we eens even hier bij het licht van die lantaarn kijken,”
bedenkt er iemand van het clubje.

„Ja, dat kan best,” vindt Els ook, „straks lopen we hard en halen
we onze moeders wel in.”

Els kijkt bij het licht van de lantaarn op welk pakje haar naam
staat.

„O, dat is het mijne,” zegt ze, en terwijl legt ze achteloos het
pakje van Lineke op de heg van een voortuintje.

„O, kijk eens!” „Nee maar, wat een mooi boek!” „Laat me het
jouwe eens even kijken!”

Zo roepen ze door elkaar en ze neuzen naar de plaatjes en ver-
gelijken elkanders boeken, tot Ria van Veen plotseling roept:
„Nee maar, 'k zie m'n moeder niet meer. Hollen, zeg!”

Ze nemen hun boek in de éne hand, de losgemaakte pakjes in de
andere, en zo draven ze de hoek van de laan om en halen hijgend
hun moeders in . . .

En op de witbesneeuwde heg ligt het pakje van Lineke Bakker.
„En . . .” vraagt vader, die thuisgebleven is bij kleine Joke, aan
Els, „was het een fijne kerstfeestviering?”

„Nou en of, vader!”

Moeder is dadelijk naar boven gegaan om naar kleine Joke te
kijken, en die er heerlijk onder te stoppen, als zij soms de dekens
heeft weggevoeld.

Els wil dadelijk aan vader uitvoerig gaan vertellen van de avond.
Maar vader kijkt eens naar de klok, hij kent zijn Els wel. Wanneer
die begint te vertellen, dan weet ze niet van ophouden en ze heeft,
vooral na zo'n avond, haar slaap dubbel nodig.

„Nee Els,” zegt vader daarom. „Nu moet je me morgen eens
rustig alles vertellen. Het is nu meer dan tijd, om naar bed te
gaan, kind. Het is bijna tien uur.”

„Hè,” zeurt Els, die helemaal geen slaap heeft, „'k Ben niet moe.”
Maar moeder roept van boven: „Els, nu moet je maar dadelijk
naar boven komen, ik wacht hier op je!”

Els pakt haar boek op, en dan... flitst het door haar hoofd: „Oó... Lineke's boek!”

Een ogenblik staat ze stijf van de schrik, als een paal in de kamer. Maar vader, die niet tegen treuzelen kan, zegt: „Wat sta je daar nu nog, Els? Laat je moeder toch niet langer wachten!”

„Ja, eh... ik...”

„Wat nu nog? Niks te eh-eh meer. Morgen zou je vertellen. Moeder wacht boven op je. Nu één-twee-drie, de Witte Lakenstraat van Dekendorp in, hoor.”

Els geeft vader nu een kus en gaat naar boven.

Werktuigelijk kleedt ze zich uit en wast ze zich. Intussen overweegt ze nog: „Zou ik het zeggen tegen moeder? Misschien mag ik er nog wel even heen. 'k Weet het huis nog wel, waar het was.” Maar dan is er weer de vraag: „Wat zullen moeder en vader wel zeggen?” En de angst: „Als het pakje eens weg is, wat dan?” „Nog maar niet zeggen,” besluit ze, „en morgen vroeg gaan kijken.”

Els knielt voor haar bed, maar ze is zó verward, dat ze in plaats van: „Ik ga slapen, ik ben moe,” begint met het morgengebed: „Wij danken U, barmhartig God.”

„Maar Els,” zegt moeder een beetje bestraffend, „je gaat náár bed en staat niet op. Denk toch eens na.”

„O, ja, ja,” en dan zegt ze haar avondgebed, maar haar gedachten zijn bij Lineke's pakje.

Als moeder beneden komt, zegt ze tegen vader: „Die Els toch! Ze is toch zo verstrooid soms. Vooral na een drukke dag. Ze is „op” van de slaap.”

„Dat zag ik ook,” zegt vader. „Het was meer dan tijd voor haar om naar bed te gaan, en nu wilde ze me alles nog gaan vertellen ook!”

Had Els maar verteld, had ze maar tegen vader gezegd: „Vader, ik wil niet van het kerstfeest vertellen, maar van Lineke.”

Had ze nog maar boven, toen ze zo verward was met bidden, tegen moeder gezegd: „O, moeder, luister eens!”

Dat ligt ze nu zelf in bed ook te bedenken. Ze zegt tegen zich-

zelf: „Zou ik nu nog even naar beneden gaan?”

Maar dat durft ze toch ook weer niet, want als vader nu nog eens zou gaan kijken, en als het pakje weg was... Wat dan? Nee, ze zal maar wachten tot morgenvroeg en dan gaan zien of het er nog ligt. En dan hoeft niemand het te weten. Het kan nog best goed komen.

„Wie loopt er nu in het donker langs een heg te zoeken, of er iets ligt? Morgen is het ook nog lang donker, dus dat pakje zal er wel blijven liggen.”

Zo probeert ze zichzelf weer gerust te stellen, maar het gelukt niet.

„Ga toch slapen, niet meer denken,” zegt ze tegen zichzelf en ze draait zich om.

„Ogen dicht doen en tellen,” zegt ze.

Els heeft wel eens gehoord, dat, wanneer je niet in slaap kunt komen, je dan moet gaan tellen: „Eén, twee, drie,” net zo lang tot je vanzelf in slaap valt.

Ze probeert het, maar terwijl ze telt, ziet ze zichzelf weer vanavond in de kerk zitten.

De dominee vertelt over het gaan naar Bethlehem. Ze denkt weer aan haar goede voornemens, ze wilde toch ook zo graag naar Bethlehem.

En wat is er van terecht gekomen... nog deze zelfde avond? Met haar hoofd in de kussens snikt Els het uit, en huilend valt ze toch eindelijk in slaap...

Els slaapt, maar onrustig werpt ze zich in haar slaap telkens om, als om te ontkomen aan de angstige dromen, die haar niet loslaten. Eerst staat ze aan de voet van een hoge berg. Bovenop staat Lineke en zij trekt haar vriendin met een ruk naar beneden. Ze ziet haar vallen.

Met een gil wordt ze wakker. Moeder komt kijken.

„Wat heb je?” vraagt ze verschrikt.

„O, ... ik droomde, van ... vallen ...”

„Nu, drink maar eens wat en ga dan maar weer rustig slapen, je bent niet gevallen, hoor, je ligt in je warme bed,” zo stelt moeder haar gerust en stopt Els heerlijk onder de wol.

Beneden zegt vader:

„Ja, ze is overstuur, Els maakt zich altijd veel te druk. Laat haar morgen maar uitslapen, dat kan met de vakantie.”

Moeder is nog maar nauwelijks beneden, of Els heeft weer zo'n benauwde droom. Ze zit in de kerk en luistert naar de geschiedenis van Bethlehem.

„Ook kinderen mogen er heengaan,” vertelt dominee, „ja, ze moeten er heen gaan.”

„Ik ga ook!” zegt Els, „nu dadelijk!” En ze gaat op stap.

Maar nauwelijks is ze op weg, of daar komt iemand aan, die vraagt:

„Waar ga jij naar toe?”

„Wel, naar Bethlehem!” klinkt Els' antwoord.

„Jij naar Bethlehem?”

„Ja, ik!” en ze wil doorlopen, maar ze wordt tegengehouden.

„Ga op zij!” roept ze dan kwaad.

„Jij kan niet naar Bethlehem!” klinkt het dan.

„Wel waar,” zegt ze, „ook kinderen moeten er heen!”

Dan is het plotseling, of heel veel handen haar aangrijpen en terug duwen. Een heel koor stemmen zegt:

„Eerst Lineke halen en haar alles vertellen. Met Lineke samen gaan, Els!”

Ze slaat met haar beide armen. „Laat me er door! Anders is het te laat!” roept ze.

„Nee, Els, nog niet te laat!”, is het antwoord.

Moeder en vader gaan naar bed. Zij gaan nog even bij Els kijken. Els slaat met haar armen. Moeder en vader horen haar verward praten: „Opzij, er door!” Die woorden kunnen ze duidelijk verstaan.

„Wat zou Els toch hebben?” vraagt moeder bezorgd. „Zou ze koorts hebben? Ze woelt zo onrustig!”

„Zo ineens? . . . dat denk ik niet,” stelt vader gerust. „Ze mankeerde vanavond niets. Misschien wat druk geweest . . . Laat ze morgenochtend maar eens goed uitslapen. Dan zal het wel weer best met haar gaan.”

„Ja, dat zullen we hopen,” zegt moeder.

'S MORGENS-VROEG

Maar Els slaapt de andere morgen *niet* lang. Ze is juist *vroeg* wakker en ze weet ook gelijk, wat er gisteravond gebeurd is. Ze is ook dadelijk *goed* wakker en denkt er over na wat ze nu zal doen. Zal ze alles aan moeder en vader zeggen? Of straks stilletjes gauw gaan kijken?

Ja, dat zal ze maar doen. Als ze dan terugkomt en het pakje heeft, kan ze het wel vertellen, dan is het zo erg niet meer. Ze hoort, dat moeder en vader beneden zijn. Moeder maakt de boterhammen voor vader klaar, want die moet straks naar zijn werk. Kleine Joke is ook al beneden. Anders brengt moeder haar altijd een poosje bij Els in bed, dan mogen ze samen nog een poosje zingen en spelen. Els zingt graag en ze leert Joke dan ook versjes zingen. Dat gaat al zo aardig.

Maar nu heeft moeder Joke meegenomen naar beneden.

Els hoort Joke in de gang babbelen: „Ikke Elsje toe, moe!”

Maar moeder zegt: „Nee Joke, stil zijn, hoor! Heel zachtjes doen nu, want Els slaapt nog. Straks mag je naar Els toe!”

„Ja, straks ikke Esje toe!” babbelt Joke dan in haar kindertaaltje moeder na.

Els hoort vader weggaan. Ze hoort ook, hoe hij bij het weggaan tegen moeder zegt:

„Els slaapt heerlijk lang, dat zal haar goed doen.”

Als vader weg is, zegt moeder: „Kom, Joke, nu gaan wij samen een boterham eten, héél stilletjes... Straks komt Els.” En moeder doet zachtjes de kamerdeur open en weer dicht. Dan wordt het heel stil in huis.

Els stapt nu vlug uit bed. Ze had haar kousen zoëven al aange-trokken. Nu schiet ze vlug haar kleren aan en dan, met de schoenen in de hand, sluipt ze de trap af.

Ze grijpt haar mantel en muts van de kapstok en als een poesje sluipt ze op haar tenen de keuken door. Op de drempel van de

buitendeur glipt ze in haar schoenen.

Moeder, die in de voorkamer is, waar kleine Joke druk babbelt, heeft van dit alles niets gehoord.

Els gaat door het achtertuintje naar het paadje, dat achter de huizen ligt. Dit paadje komt in een zijstraat uit. Als Els die zijstraat inloopt en een hoek omslaat, komt ze in de laan, waar ze moet zijn.

Het is nog donker en de lantaarns branden.

Els loopt op een drafje; ze is er vlug.

Bij de heg onder de eerste lantaarn, kijkt ze al, daar ligt geen pakje. Maar dat kan ook niet. Het was verder. Voor alle zekerheid kijkt ze bij elke lantaarn, hoewel ze weet, dat ze niet vooraan in de laan hun boeken bekeken hebben.

Bij de vierde lantaarn zou het wel kunnen liggen, of neen . . . bij de vijfde . . .

Daar staat ze dan ook langer stil dan bij de vorige. Hier meende

ze toch zeker, dat het pakje moest liggen.

Haar handen tasten langs de heg, heen en weer. Ze rekt zich uit en kijkt over de heg. Dan weer er vóór, er langs . . . Ze zoekt ook ónder de heg. Nee hoor, geen pakje . . . ! Dan weer naar de volgende lantaarn, tot aan het eind van de laan. Maar nergens vindt ze het pakje.

Langzaam loopt ze nu terug. Bij iedere lantaarn zoekt ze nog weer op en langs de heg, maar vindt het pakje niet . . .

Nog vroeger dan Els vandaag, is de postbode iedere morgen op stap. Met een zwaarbeladen tas op zijn rug gaat hij door de donkere straten.

De dag na kerstfeest is die tas nog zwaarder dan gewoonlijk, want al die dagen is er geen post bezorgd.

Aan een knoop van zijn jas zit een zaklantaarn gehaakt en bij het licht daarvan bekijkt hij de brieven om ze op de juiste adressen te bezorgen.

Hij loopt vlak langs de heg en terwijl hij voortstapt, gaat zijn blik langs en over de heg.

„Hé, wat is dat grauwe papier daar op de heg onder die lantaarn?” Hij komt dichterbij.

„Dat is geen slordig weggeworpen stuk pakpapier,” mompelt de postbode. Hij pakt het op.

„Hè, 't voelt stevig aan,” zegt hij tegen zichzelf, en hij maakt het pakje open.

Dan staat hij verbaasd met een kinderboekje in de ene hand en een zak met fruit in de andere.

Hij haalt zijn schouders op en mompelt: „Hoe komt dat nu hier te liggen? Wie legt er nu een pakje zo maar voor het grijpen op een heg?”

Hij neemt het stuk papier nog eens in de hand en bekijkt het nauwkeurig.

„Ha, daar staat wat op geschreven.”

Hij houdt het nu vlak bij het licht van zijn lantaarntje. Daar staat: Line . . . , ja, Lineke Bakker.

Het wordt hem wat duidelijker. Dat zal misschien een meisje van

een zondagsschool zijn, die gisteravond kerstfeest gevierd heeft.

Hij schudt zijn hoofd en moppert.

„Wèl, wèl, wèl! Welk kind doet er nu zo dom om een boekje zo maar ergens op een heg te laten liggen! Wat slordig. Dat had ik vroeger niet gedaan.”

Hij schudt weer zijn hoofd en zucht: „Wat moet ik nu met dit pakje?” Dan peinst hij: „Lineke Bakker... hier in de omgeving woont wel een Bakker. Laat me es kijken.”

Met z'n hand aan het voorhoofd denkt hij heel diep na.

„O, ja,” zegt hij ineens. „In de Vogelenzanglaan woont een mijnheer Bakker. Daar zal ik straks maar aanbellen. Maar ik maak eerst m'n tas wat lichter. Zo'n extra bestelling voor een dom meisje kan wel even wachten. In m'n tas zullen wel andere bestellingen zitten, waar de mensen met meer spanning op wachten, dan dat domme meisje op haar boekje.”

En de postbode stopt het pakje in zijn grote tas.

Terwijl hij nu weer verder gaat, het ene tuinhekje uit en het andere in, schudt hij nog vaak z'n hoofd en zegt dan telkens: „Zó slordig toch. Maar ik zal het haar wel eens zeggen, hoor! Als je nu toch geen zorg meer voor je boeken hebt...”

Vogelenzanglaan 22. A. J. Bakker staat op de deur.

De postbode belt aan. Lineke's moeder doet open.

„Zo, mijnheer, hebt u een pakje voor mij?” vraagt ze, als ze de postbode met een pakje in de hand ziet staan.

„Nee, mevrouw, niet voor u. Hebt u een dochttertje, dat Lineke heet?” vraagt hij heel gewichtig.

„Ja,” antwoordt Lineke's moeder heel verbaasd. „Die postbode lijkt wel een politieagent,” denkt ze, „zo gewichtig en onderzoekend klinkt zijn stem.”

„Nu, mevrouw, dan hebt u een dom dochttertje. Zij heeft een boekje van het kerstfeest zo maar ergens op een heg langs een tuin laten liggen. Ik vind...”

Een ogenblik staat Lineke's moeder met open mond van verbazing te luisteren, maar dan laat ze de postbode niet verder praten.

„Eh... wat...?” valt ze in de rede, „Lineke een boekje laten liggen? Zij is niet eens naar het kerstfeest geweest, want ze heeft iets aan haar been.”

„O, neemt u me niet kwalijk, mevrouw,” haast zich de postbode nu te zeggen. „Ik dacht... ik vond dit pakje in de Ribeslaan op een heg en ik las „Lineke Bakker”. U begrijpt wel, dat ik dacht, dat ze het zo maar had laten slingeren. Ik wist niet... Maar nu vind ik het heel erg, dat ik zo over uw dochttertje sprak. 'k Begrijp er nu niets meer van...”

„Ik ook niet,” zegt Lineke's moeder. „Het is me een raadsel, maar m'n dochttertje zal er wel heel blij mee zijn, en ik dank u wel voor uw moeite. U hebt het toch maar netjes op het juiste adres gebracht. Wacht u even, 'k zal eens kijken of...” en Lineke's moeder gaat naar binnen en is weer vlug terug.

„Kijk eens, alstublieft, een sigaar voor u. Dat hebt u wel verdiend voor uw moeite.”

„Dank u wel, mevrouw. En neemt u me niet kwalijk, wat ik zei.”

„O, nee,” lacht Lineke's moeder. „Goedemorgen!”

„Goedemorgen, mevrouw.”

HET RAADSEL OPGELOST

Zo vlug als Els vanmorgen stilletjes wegging, zo langzaam komt ze nu, als met lood in haar schoenen, terug.

Ze gaat weer door het achterpoortje, loopt de tuin door en stapt heel zacht de keuken binnen.

Moeder is in de keuken bezig met de afwas. Ze ziet de keuken-deur opengaan... Met ogen, groot van verbazing staart ze Els aan, als die op de drempel staat.

„Els... jij? ... ik dacht...”

Joke komt aandribbelen, als ze moeder met Els hoort praten.

„Esj... Esj...,” lacht ze. „Esj slapen, nee, Esj wakker, spelen met ikke, ja...”

„Maar kind,” zegt moeder, „k dacht, dat jij nog in bed lag. We hebben alles zo stilletjes gedaan om je rustig te laten slapen... Wat is er toch aan de hand?”

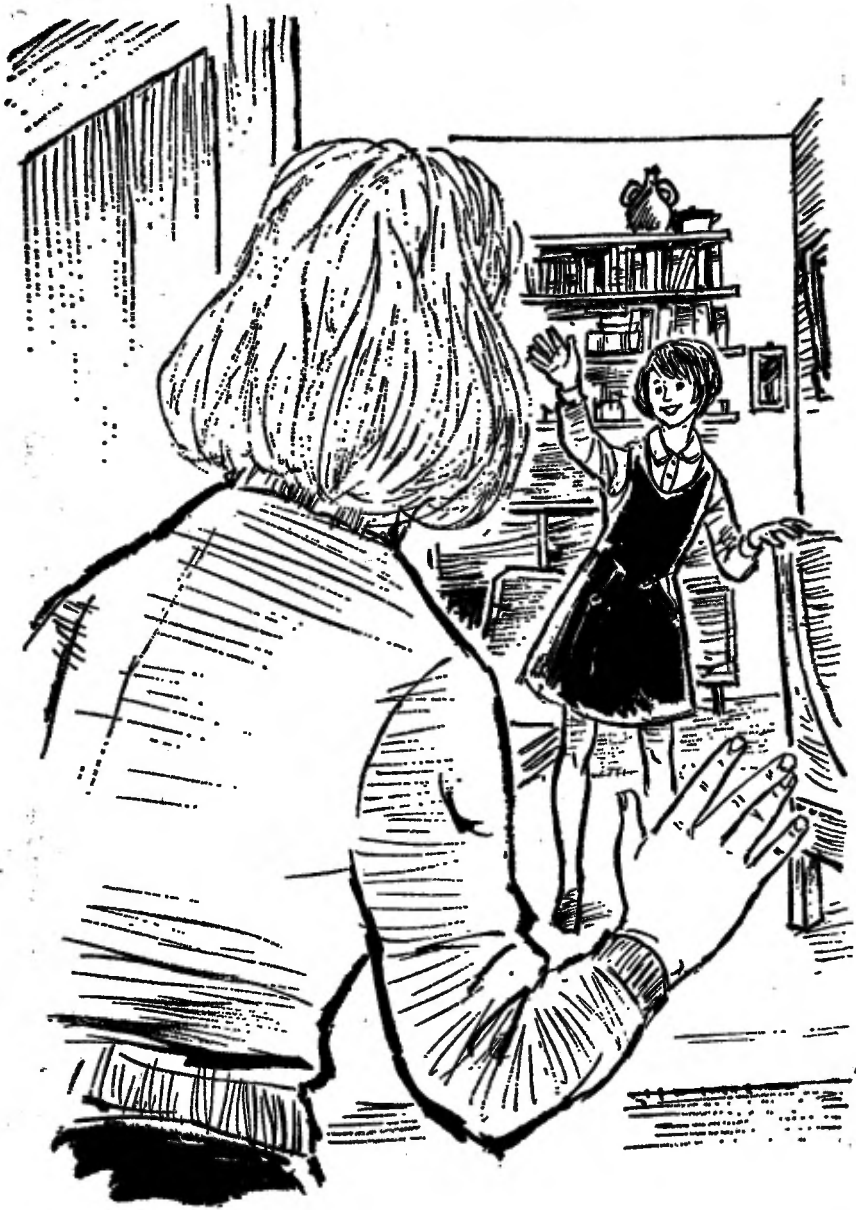
Els is op een stoel neergevallen haar hoofd voorover op de tafel. Ze barst in tranen uit.

Moeder neemt haar mee naar de kamer en laat haar eerst wat uithuilen. Als ze enigszins bedaard is en moeder haar wat heeft laten drinken, moet Els gaan vertellen.

Al haperend en snikkend volgt dan in stukjes en beetjes alles wat er gebeurd is... van vrijdagmiddag af, toen Lineke gevallen is, tot vanmorgen met het zoeken naar het pakje vertelt ze.

Moeder kan het wel niet helemaal volgen, maar ze begrijpt toch wel de hoofdzaak. Els is vrijdag door het dolle heengeraakt, daarna is ze geschrokken en even onder de indruk geweest. Later is de visite aan Lineke meegevallen. En Els, vol goede voornemens, is toch weer in haar oude fout teruggevallen. Die fout van haar, om in de eerste plaats niet aan een ander te denken, maar aan zichzelf.

„Echt, moeder, 'k heb dat allemaal niet gewild,” snikt Els. „Toen ik aan het touw trok, wilde ik niet dat Lineke zich zou bezeren.

En 'k had heus vanmorgen naar haar toe willen gaan om het pakje te brengen en te vertellen van gisteren, ook om . . . het een beetje goed te maken. En . . . wat moet ik nu toch doen?"

„Naar Lineke gaan,” zegt moeder. „Eerst moet je wat eten en dan dadelijk naar Lineke gaan en haar alles vertellen, van het begin tot het eind.”

„Ja, moeder, maar gaat u dan mee? Alleen vind ik het zo naar.”

„Nee, Els, jij gaat alléén. Je kunt zelf best je woord doen, en dat moet ook. Je neemt jouw boek en jouw pakje versnaperingen mee en geeft dat aan Lineke.”

„Ja, ja, dat zal ik doen.”

Lineke zit voor het raam. Ze bekijkt het boek, dat de postbode haar vanmorgen gebracht heeft.

Terwijl ze het boek bekijkt, heeft ze nog schik om het geval.

Als ze eens opkijkt, ziet ze juist Els aankomen. Ze steekt direkt haar hand op, maar Els schijnt er geen erg in te hebben, want ze zwaait niet terug.

„Moe, daar komt Els!” roept ze. „Wilt u even opendoen?”

Zelf staat ze ook op. Het gaat zo goed met haar been. Ze kan er op staan en voorzichtig enkele stappen doen.

„Wat kijkt Els somber,” zegt ze tegen zichzelf, als ze haar het hekje ziet binnenkomen. „Wat zou ze hebben? Ze is anders altijd zo vrolijk.”

„Zo, Els,” zegt Lineke's moeder, als ze de deur voor Els opendoet, „je komt vanmorgen al vroeg op bezoek. Dat is aardig, hoor!” Els zegt niets en mevrouw Bakker kijkt vragend, als ze Els' bedrukt gezicht ziet.

„Ha, Els,” klinkt het nu vrolijk. Lineke kijkt om het hoekje van de kamerdeur. „Kijk eens, ik kan al weer een beetje lopen. Moet je zien, net als een deftige dame. Eén, twee, keurig net, en opgelet.”

„Ja juist opgelet, Lineke. Je moet nog heel voorzichtig zijn en nu gaan zitten,” waarschuwt moeder.

„Nee zeg, en moet je horen,” ratelt Lineke vrolijk door en ze let niet op Els' benepen gezicht. „We hebben zo iets leuks vanmorgen

beleefd, hè mams?

De postbode kwam en die vroeg heel gewichtig:

„Mevrouw, hebt u een dochtertje, dat Lineke heet?”

M'n moeder zei natuurlijk: ja, en toen zei hij:

„Dan is dat dochtertje van u wel een beetje dom!”

„'k Hoorde het zeg, ik was nog boven en 'k dacht: „Wat zullen we nu hebben?”

Ik keek eens stilletjes over de trapleuning en kwam maar niet verder te voorschijn.

Nee zeg, en toen had hij een pakje voor me, van de zondagsschool. Hoe vind je het? Hij had het gevonden en dacht, dat ik het zo maar op een heg had laten slingeren. Wie doet dat nou?”

„Ik . . . ,” zegt Els zachtjes.

Maar Lineke hoort dat niet eens en gaat verder: „Toen moeder heel verbaasd zei, dat ik dat niet gedaan had, en dat ik in huis zat met een zeer been, wist me die postbode geen raad. Moeder en ik hebben nòg pret om het geval.”

Dan valt het Lineke pas op, dat Els helemaal niet lacht om het verhaal, daarom vraagt ze: „Jij kijkt zo vreemd, je hebt er helemaal geen pret om. Is er wat naars, Els?”

Lineke vindt het vervelend, dat ze nu zo luidruchtig is geweest en zo druk over haar eigen dingen heeft gepraat.

Lineke's moeder komt binnen en hoort nog juist de laatste woorden. Ook zij ziet Els' betrokken gezicht. Trouwens, dat was haar al bij het binnenlaten van Els opgevallen.

„Lineke, je bent ook zo druk, je moet Els eens aan het woord laten,” raadt ze aan. „Els heeft iets, misschien . . . misschien wel iets verdrietigs. Is er thuis wat, Els?”

„Ja, mevrouw . . . , ja, nee”

„Vertel maar kalm, hoor,” stelt mevrouw haar gerust.

Dan moet toch het hoge woord er uit. Maar als Els eenmaal aan het vertellen is, valt het haar toch wel mee. Dat komt misschien wel, omdat ze nu weet, dat het pakje terecht gekomen is.

Het valt haar ook mee, dat Lineke en haar moeder niet boos worden als ze zegt: „En ik, ja ik heb je laten vallen, vrijdag-

middag."

Ze vertelt alles, ook dat ze zondagmiddag eerst niet wilde komen, en van de vorige avond, van het pakje, dat ze liet liggen.

Het is wel een verward verhaal, maar Lineke en haar moeder begrijpen alles.

Aan het eind van haar verhaal zegt Els: „En nu wil je natuurlijk niets meer van me weten, maar dat heb ik verdiend. Dat is mijn eigen schuld. Toch ben ik blij, dat ik het nu gezegd heb.”

„Dacht je dat, Els, dat ik niets meer van je wil weten? Ben je mal?”

„Nee,” zegt mevrouw vriendelijk, „je moet niet denken, dat Lineke niets meer van je wil weten. Die angst en spanning zijn al erg genoeg voor je geweest. Dacht je nu, dat wij boos op je zijn?”

„Mallerd,” voegt Lineke er aan toe, „we waren vrijdag allemaal druk, hoor, en je hebt het niet gedaan met de bedoeling, dat ik m'n been zou breken.”

„Nee, dat niet, maar als . . .”

Els durft het niet te zeggen, maar ze denkt: „Als dat eens gebeurd was.”

„Hoor eens, kinderen,” zegt mevrouw Bakker dan weer kalm, „zulke dingen kunnen altijd ernstige gevolgen hebben. Lineke is ook wel eens onvoorzichtig, daarom is het voor jullie allebei, en ook voor de andere meisjes, een les om in het vervolg op te passen. Jullie mogen best van de sneeuwpret genieten, dat is gezond. Maar, voorzichtig! Dat vergeet Els ook nooit meer, hè? En Lineke ook niet!

En nu, Els, ga jij eerst naar huis om je moeder te vertellen, dat het pakje terecht is en ook, dat Lineke al weer een beetje lopen kan. Je moeder zal wel blij zijn, als ze dat hoort. En dan kom je maar weer naar Lineke, als je moeder het goed vindt. Dan kunnen jullie nog verder praten.”

Nog vlugger dan vanmorgen vroeg, toen Els stilletjes van huis ging, draaft ze nu naar huis.

In de verte ziet ze moeder al voor het raam staan.

Moeder kijkt verbaasd, als ze Els zo vrolijk ziet zwaaien. Zij gaat

vlug de deur opendoen. Els rolt bijna naar binnen. Ze is buiten adem van het harde lopen.

Moeder begrijpt er niets van. Ze denkt: „Die Els is me er toch één. Daarstraks, toen ze wegging voor zo'n moeilijke boodschap, was ze zo verdrietig, en nu... precies andersom. Ze is als het weer, dat plotseling om kan draaien. Het ene ogenblik een zwaar bewolkte lucht, en het andere ogenblik stralende zonneschijn.”

Maar als Els alles verteld heeft, van Lineke en haar moeder, die niet boos waren toen ze vertelde, dat zij Lineke had laten vallen, en dat Lineke al weer een beetje lopen kan... en van het pakje, dat gevonden en bij Lineke was thuisbezorgd... ja, dan begrijpt moeder Els' blijdschap volkomen.

„Esj niet driet meer, nee?” vraagt Joke. „Esj spelen met ikke, ja?”

„Nee, lieve kind. Moeder moet eens even met Els samen praten en Joke nog een poosje met haar poppen spelen, hoor.”

Moeder neemt Els op de leuning van haar stoel bij zich en zegt dan:

„Kind, Els, het is alles nog zo goed afgelopen, ik hoop, dat je er veel van geleerd hebt. Je doet soms zo... ja, zo onnadenkend. Je hebt je liefhebberijen, dat is op zichzelf best. Maar het duurt alles zo kort bij je, en als je met zoiets bezig bent, bestaat er niets anders voor je.

Denk nu eens aan die sneeuwpret. Heerlijk, natuurlijk, maar je vergat er alles door.

In je dolle pret vergat je ook, dat je daardoor iemands been kon breken.

Je zit in de kerk, hoort een mooi verhaal en wilt het goed maken met Lineke. Maar nauwelijks ben je buiten, of je hebt alleen aandacht voor je eigen boekje, nietwaar? En je laat dat van je vriendin slingeren...”

„Ja, moeder, maar echt... ik wil wel anders en ik, ja heus, ik vond het zo mooi van Bethlehem, en ik... ja, ik heb Lineke een naar kerstfeest bezorgd en mezelf toch ook. Dit kerstfeest vergeet ik nooit!”

„Dat is juist goed, Els, dat je het nooit vergeet en dan kan dit

juist een heel goed kerstfeest voor je geweest zijn.

Je wilt wel anders worden, Els, dat weet ik en daar ben ik zo blij om . . . , maar je vergeet wat."

Moeder wacht even en kijkt Els aan.

„Je denkt Els, dat je het alléén kunt, en dat gaat niet. Je moet vragen, of de Here je daarbij wil helpen. Dat wil je toch wel vragen, hè?"

„Ja, moeder."

Els kijkt moeder recht in de ogen.

„Fijn Els, je meent het, dat zie ik. En ga nu maar naar Lineke en vertel haar, zoals je van plan was, van het kerstfeest."

„k Ben zo blij, moe, echt blij, zoals ik nog nooit geweest ben," en Els geeft moeder een stevige pakkerd.

„Ik ben ook blij," zegt moeder.

Dan holt Els op een drafje naar Lineke.

Lineke, haar beste vriendin, die toch niet boos op haar is en van wie ze meer houdt dan ooit te voren!

